

Visagino Švietimo, sporto ir kultūros skyriaus

Vedėjai *Monikai GUTĖI* ir to skyriaus Vyriausiajam specialistui *Laimonui ABARIUI*, **NUORAŠAI:** Kauno žydų bendruomenės vadovui *Maušai BAIRAKUI*, Vilniaus Gaono žydų istorijos muziejaus L.e.p. direktorei *Ievai SADZEVICĖIENEI*, tik ką Mokslo Akademijoje pristatytos knygos **TIKRA SAJŪDŽIO ISTORIJA** autoriui filosofui *Arvydui JUOZAIČIUI*, buvusiems Sąjūdžio pradininkams - Akto dėl Lietuvos Nepriklausomos valstybės atstatymo signatarams: teisininkui - Lietuvos Respublikos nepaprastajam ir įgaliotajam ambasadoriui *Egidijui BIČKAUSKUI*, politikui, fizikui *dr. Zigmui VAIŠVILAI*, Sąjūdžio pirmeiviui Lietuvoje - psichiatrui *Gintarui SUNGAILAI*, Sąjūdžio pirmeiviui Molėtuose etnoastronomui, Prigimtinio baltų tikėjimo bendruomenės „Romuva“ vaidilai *Jonui VAIŠKŪNUI*, 2018 metų Inovatyviausiam metų mokytojui, rašančiam knygas istorine tematika *dr. Algiui BITAUTUI*, Lietuvos MOKSLŲ AKADEMIJOS ir LMAJA (Jauniesiems) bei visų tiriamųjų įstaigų MOKSLININKAMS, Ukmergės savivaldybės dabartiniam ir buvusiems merams, muziejams, žiniasklaidai (tame tarpe LRT žurnalistams ir jų Tarybai) LR Seimo frakcijoms, bei kitiems komitetams, komisijoms),

buvusio Sąjūdžio Jonavoje
organizatoriaus - sporto pedagogo,
keletą metų tyrinėjančio
J. Krikštaponio biografiją
Vytenio ALEKSANDRAIČIO

P R A N E Š I M A S

dėl š.m. rugsėjo 5 d. teiktos informacijos LR Teisingumo, Švietimo, mokslo ir sporto ministrėms, bei Laimonui ABARIUI apie būtinybę tarptautiniu mastu reabilituoti labiausiai apšmeižtą Lietuvos Didvyri, turintį būti kaip pavyzdžiu moksleivijai, studentijai, kariam ir sportuojančiai visuomenei.

(Ta visa informacija, skirta ministrėms ir ... yra išdėstyta plačiai PDF formate su elektroniniu parašu, LR Gen. prokuratūrą supažindinus. Apibendrintai su problema, susipažinimui čia žemiau 2 kart trumpiau-aiškiau išdėstyta pagrindinė esmė)

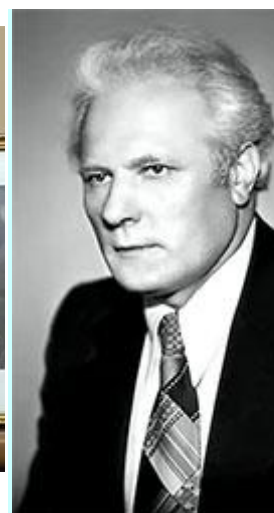
Šiam Advento - ... ATĖJIMO susikaupimo-susimąstymo laikotarpiui privalu pateikti mūsų Nepriklausomybės kūrimo Sąjūdžio pradžią š.m. gruodžio 11 d. paminėtą Mokslo Akademijos salėje. Joje ir buvo 1988 m. įkurtas Sąjūdis, o dabar toje MA salėje apie Sąjūdžio pradžią knygos pristatytas *Arvydas JUOZAITIS* paprašė pagerbti istoriką *dr. Liudą TRUSKĄ*:

1 pav.: filosofas Arvydas Juozaitis, pabrėžęs, kad Sąjūdis užgimė iš chaoso, kaip meilės deivė Afrodytė iš jūros bangų mūšos ir prisiminė Sąjūdžio nariu išrinktą istoriką Liudą TRUSKĄ. Galima šią nuotrauką pasididinti-praplėsti

2 pav.: Arvydas Juozaitis istorikui dr. Liudui Truskai atminti, ant stalo priešais Sąjūdžio istorijos paminėjimo auditoriją padėjo L. Truskos portretą ir jo parašytą knygą TAUTINIS ATGIMIMAS IR ISTORIJA. Galima pasididinti ir praplėsti šią nuotrauką.

3 pav.: habil. dr. Liudas TRUSKA. galima pasididinti šią nuotrauką

Visuotinė lietuvių enciklopedija apie Liudą TRUSKĄ rašo: „... 1959-66 dirbo Lietuvos mokslų akademijos Istorijos institute. ...“ **Ar ne todėl dabar šis Institutas inicijavo Juozo Krikštonio biografijos suklastojimą - Didvyrio apšmeižimą vien todėl, kad jis dabar nebeprisiklauso Mokslų Akademijai? O, gal, nebeprisiklauso ir Mokslui jau?**

4 pav.: prie autografo ir prie knygos eilė buvo didžiausia, nes tik atsiradusio Sąjūdžio dėka pradėta kalbėti apie Partizanus. Galima pasididinti.

5 pav.: Liudui Truskai atminti reikia susimąstyti ir jo mokiniams - J. Krikštonio biografiją suklastojus - Didvyri, tiesiog, apšmeižus net labiausiai pasaulyje. Galima ženkliai pasididinti.

Prisiminkime, kaip Lietuvoje paskutiniaisiais sovietiniais laikais Atgimimas prasidėjo, kai LRT klausytojams-žiūrovams visai kitokią-tikrą istoriją istorikas Liudas pradėjo pasakoti.

O dabar visi istorikai profesoriaus L. Truskos parengti, net ir tie 2 „istorikai?“, kurie Juozo Krikštonio biografiją suklastojo, ar ne galėtų susimąstyti, kad „ilindo ne į savo daržą“? Gal jie privalėjo turėti ir elementariausią psichologijos išmanymą, ir nujausti, kad sovietinio saugumo dokumentuose gali būti ir ne tiesa pasakyta-parašyta? Tuo labiau, kad ar „liudininkas“ tiesą pasakė, ar pamelavo - tai jau gal ne istorikų, o jau kriminalistų „daržas“, ir gal tik jie jį „ravėti“ privalo?

Kodėl taip nutiko? (I-oji dalis)

Čia 36 psl. apimtis 5-iose temos:

1-oji tema: PIRMIAUSIAI REIKTŲ TARPTAUTINIŲ MASTŲ INFORMUOTI ...

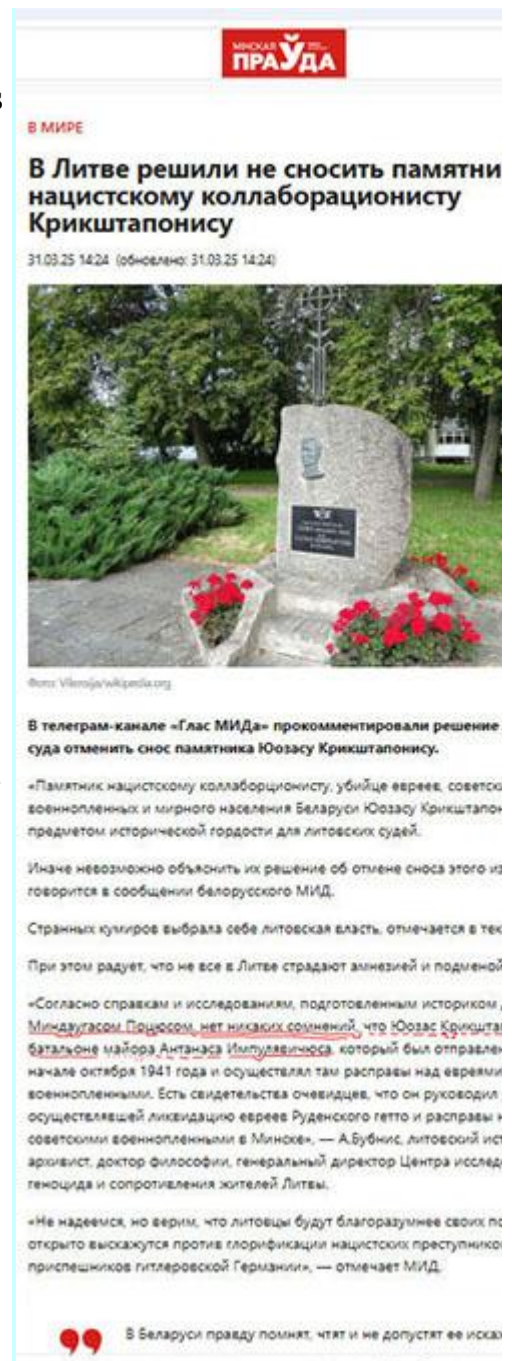
O, čia, kaip tik., paaiškėjo, jog apie, neva, „Krištaponį žudynėse“ paistė „liudininkai“, kurie supainiojo dviejų panašių karininkų pavardes, ir, atradus kitus dokumentus, kurių istorikai dar nėra matę, akivaizdu, kad „J. Krištaponis Baltarusijoje“ būti ne kaip negalėjo.

Todėl, vardan profesorius Liudo Truskos pagerbimo - jo mokiniai, suklydusieji dėl J. Krištaponio, gal privalėtų savo klaidą nedelsiant ištaisyti?

Taigi, dėl labiausiai Lietuvoje APŠMEIŽTO Juozo KRIKŠTAPONIO, dėl kurio tikros biografijos praskleidimą, pirmiausiai, reikia padėkoti Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centrui (toliau LGGRTC-ui, arba Centrui) už geranorišką bendravimą Kraštotyrinio tyrimo metu ir už suteiktą; net 14 psl. apimties informaciją (nuorodos į visus dokumentus šio pranešimo platesnių studijų nuorodose), kurios dėka archyvuose mums-kraštotyrininkams lengviau galima buvo tyrimus atlikinėti, apie kurių eigą buvo nuolat informuojamas Centras ir Institutas (LR istorijos).

Taip, kad, AČIŲ Centrui už įdėmų mūsų-kraštotyrininkų teiktos informacijos sekimą, dėl ko sveikintina, kad vykstančiame šiam Didvyriui paminklinio akmens Teisme LGGRTC-o atstovė PRIPAŽINO, JOG ARCHYVAI NĖRA IŠTYRINĖTI, dėl ko buvo uždrausta J. Krištaponiui naikinti atminimą.

Tačiau, skubiai reikia informuoti ir reabilituoti šį Didvyrį tarptautiniu mastu, kuo skubiausiai apie J. Krištaponį informuojant, kaip protestuotoją prieš nacizmą ir nuo jų nukentėjusį. Informuoti apie tai reikia ne tik JAV ir Izraelio valstybės, bet ir kaimyninę Baltarusiją, kurios Užsienio reikalų

6 pav.: A. Lukašenko režimo propagandinis tinklalapis "Minsko praUda" pasipykino,

ministerija šiuo metu per propagandinį "Minsko praUdą" (čia dešinėje 6 pav.) parodyta, kaip Baltarusijos URM kompromituoja Lietuvą tarptautiniu mastu; savo tinklalapyje pasipiktino dėl mūsų Teismo sprendimo uždrausti pašalinti J. Krikštaponiui paminklinį akmenį. Tą mūsų Rytų kaimynų URM publikaciją galima pamatyti adresu:

kad Teismas neleido panaikinti J. Krikštaponiui paminklinį akmenį. To straipsnio galima atsidaryti RYŠKESNĮ vaizdą, o taip pat galima nueiti į straipsnio originalą internetiniu adresu <https://mlyn.by/31032025/v-litve-reshili-nesnosit-pamyatnik-nacizistkomu-kollaboraczionistu-krikshtaponisu/>

<https://www.facebook.com/photo?fbid=976274768024474&set=a.191053586546600>

Ten; Baltarusijos URM Fb. profilyje yra ir šių eilučių autoriaus komentaras - trumpiausia „J. Krikštaponio Baltarusijoje“ NEbuvimo įrodymų koncepcija, rusų kalboje pateikta, su **HIPOTEZE dėl J. Krikštaponio, kaip Teisę universitete studijavusiojo; galimai sugebėjimus turėjusį visam A. Impulevičiaus batalionui stabdyti-trukdyti nuo karinių nusikaltimų**, jei jis būtų į Minską išvažiuavęs. Tuo labiau, kad jis ir PADEMONSTRAVO tą savo SUGEBĖJIMĄ VOKIEČIUS SUSTABDYTI NUO NUSIKALTIMO, Bagnopolio gyventojams išgelbėjęs gyvybes, ir patį kaimelį išgelbėjo nuo sudeginimo.

Tuo labiau, kad to 2/12 bataliono buvusi J. Krikštaponio 2-oji kuopa nacių ir buvo labiausiai išnaudota kariniams nusikaltimams, nes ne buvo jos tikrojo vado, kurie nuolatos kaitaliojosi, ir kuriuos šių eilučių autorius priskaičiavo net iki 7-ių; net iš kitų kuopų. O tai irgi unikalūs įrodymai, kad J. Krikštaponis ten NEbuvo.

Taigi, reiktų moksliškai formuoti panašų trumpą komentarą dėl istorikų klaidos ir LRT Didvyrio šmeižto. Pastarasis terminas vartotinas, nes Žurnalistinių tyrimų skyriui nereikėjo ignoruoti interneto, Vikipedijos ir Enciklopedijos bei publikacijų, keliančių kolizijas - jas reikėjo tirti, o ne gėdingai slėpti asmens išteisinančius faktus. (Todėl čia žemiau visur tokia gėdos spalva žymimi gėdingi faktai)

O aiškumo dėlei patartina šio ilgoko rašinio studijavimą pradėti nuo minėto rusiško komentaro-koncepcijos, esančios Balt.URM nuorodoje.

Juolab, kaip matosi, jog **Baltarusijos Užsienio reikalų ministerija aiškiai KIŠOSI į Lietuvos VIDAUS REIKALUS**, - bandė šantažuoti mūsų LGGRTC-ą, kai dar buvo **neįsiteisėjęs Teismo sprendimas**, cituojant *dr. Arūno Bubnio*, ir, ypatingai **neįsiteisėjęs**; čia žemiau 7 pav. parodytą *Mindaugo Pociaus* citatą:

«Согласно справкам и исследованиям, подготовленным историком доктором Миндаугасом Поцюсом, нет никаких сомнений, что Юозас Крикштапонис был в батальоне майора Антанаса Импулявичюса, который был отправлен в Минск в начале октября 1941 года и осуществлял там расправы над евреями и военнопленными. Есть свидетельства очевидцев, что он руководил ротой, осуществлявшие ликвидацию евреев Руденского гетто и расправы над советскими военнопленными в Минске», — А.Бубнис, литовский историк и архивист, доктор философии, генеральный директор Центра исследования геноцида и сопротивления жителей Литвы.

7 pav.: padidinta A. Lukačenkos režimo propagandinio leidinio "Minsko praUda" citatos ištrauka, kurioje pateikiama mūsų istoriko dr. Mindaugo Pocius teikiama jo kategoriška nuomonė, kad, neva, „NĖRA JOKIŲ ABEJONIŲ, kad J. Krikštaponis buvo majoro A. Impulevičiaus batalione, ..., kuris vadovavo kuopai likviduojant žydus Rudenske ir karo belaisvius Minske.“. Dar įdomiau, kad tame straipsnyje LGGRTC-o generalinį direktorių A. Bubnį nurodo kaip, atseit, „filosofijos daktarą“, nors pats Centro tinklalapis apie savo generalinį direktorių žiniose pateikiama, jog jis kaip Humanitarinių mokslų daktaras, 1994 m. apsigynęs disertaciją „*Antinacinė lietuvių rezistencija 1941-1944 m.*“, kaip ASPIRANTAS (ne doktorantas) buvo Vilniaus valstybiniame universiteto Istorijos katedroje ir tuo pačiu Lietuvos istorijos institute. Tai, nuo kada Istorijos srityje rašant, gauni „filosofijos“ daktaro laipsnį?

2-oji tema: GAL LOGIKAI NEREIKIA PRIEŠTARAUTI?

Šiaip, dr. Arūnas BUBNYS neturėjo vadovautis įtartinų „liudininkų parodymais“, nes jis pats buvo ĮSPĖJĘS ATSARGIAI VADOVAUTIS SOVIETINIO SAUGUMO DOKUMENTAIS - REIKALAVO JUOS KRITIŠKAI VERTINTI ir tą jo citatą šių eilučių autorius rodė teiktoje 2024-09-14 dabartiniam Prezidentui Gitanui NAUSĖDAI, Seimui, Vyriausybei ir ..., ketvirtos loginės problemos koncepcijos Studijos 1-moje temoje, kuri buvo skirta ne tik Karaliaučiaus universiteto 480-mečiui, bet ir 80-mečio Pirmajam Partizanų Pasipriešinimui, kaip J. Krikštaponis tokiu ir buvo, kas nusiėpta nuo Lietuvos gyventojų, o taip pat buvo skirtas Pirmojo Lietuvos Prezidento Antano SMETONOS 150-mečiui, kaip Juozas buvo ir šio Prezidento sūnėnu, - kur buvo parašyta taip:

1. LOGINIO UŽDAVINIO SPRENDINYS

Panašiai atsitiko ir su J. Krikštaponio biografijos, neva, „tyrinėjimu“, kai IGNOF Ikinokyklinių vaikų ugdymo LOGIKA ir net INTERNETAS IGNORUOJAMAS (ypač jį ig kur per jį galima sužinoti apie J. Krikštaponio nuo nacių nukentėjimo faktą, o po to paab archyvinių duomenų „tikslumu“, dėl kurių [straipsnyje apie Lietuvį saugumo policiją ir hol](#) **Arūnas Bubnys perspėjo šį pavojų, parašydamas taip:**

„... šaltinių grupę sudaro buvusio LSSR KGB archyvo dokumentai, kurie yra saupatingajame archyve (toliau – LYA). Pirmiausia paminėtinas šio archyvo baudžiamųjų by K-1, ap. 58). Jame yra dešimtys tūkstančių bylų, kurias sovietų saugumas buvo sudarę: nuteistiems asmenims. ... Verta priminti, kad **KGB dokumentus būtina kritiškai vertinti ir jais naudotis** (ne tik dėl to, jog KGB galėjo fabrikuoti suimtiems asmenims nusikalstamas dėl to, jog patys **suintieji stengdavosi nuslėpti jiems nepalankius faktus arba mėgindavo kitiems asmenims**).“ (P.S.: paryškinau, paspalvinau ir pabraukiau aš)

Tai, būtent, tie nepalankūs faktai buvo priskirti J. Krikštaponiui - juos priskyrė 2 kolegos, kuriems grėsė mirties nuosprendis, ir nuo ko juos neišgelbėjo, o kiti 2, p sumaišė ypatingai panašių savo kuopos vadų pavardes, o vienas iš jų (jau minėtas M pripažino suklydęs - tik ką duotą savo parodymą pataisė, kad BUVO NE KRIŠTAPONI tame dr. A. Bubnio paminėtame KGB Ypatingojo archyvo baudžiamųjų bylų f. K-1, ap. 58 ir juos fotografavau - Jums praeitose informacijose teikiau tų tų liudijimų nuotraukas, ku kuopos vadai nurodomi, ir kurių, istorikai dar nė ne matė - tų dešimtys tūkstančių bylų v išanalizuoti nėra taip lengva. Juolab, tas apyrašas ap. 58 sutampa su Rusijos federacijos bau uoju straipsniu, įrodančiu Lietuvos okupaciją, su kuriuo bausti mūsų piliečių neturėjo teisės privalės kada nors atsakyti. Apie tai ANTIKOMUNISTINIAME KONGRESE IR TARPT VILNIAUS VISUOMENINIO TRIBUNOLO PROCESSE „Komunizmo nusikaltimų įverti leidyklos išleistame [savade UDK 321.6\(06\) An 143](#)) yra tuometinės buvusio Generalinės direktorės Teresės Birutės Burauskaitės paminėta pranešime „[Mirties nuosprendž 1941-1944 m.: teisinis politinis aspektas 150 psl.](#)“, kuri pateikė Lietuvai akivaizdžiausias žalas atli

8 pav.: pagrindinė dr. A. Bubio citata, reikalaujant būti atsargiems-kritiškiems, naudojantis sovietinio saugumo dokumentais, bei visa dėstymo aplinkybių visuma, rašytoje Studijoje, kuri buvo skirta Prezidentui, Seimui, Vyriausybei po Karaliaučiaus universiteto 480-mečio paminėjimo, akcentuojant į Emanuelio Kanto dėstyto Logiką ir siūlymą ją neignoruoti dėl J. Krikštaponio biografijos.

Papildant 7 pav. matomą A. Lukošenkos režimo URM panaudotą Mindaugo Pocius frazę, apie, jam, neva, „nesant abejonių, nusikaltimų J. Krikštaponio“, tai panašu, kad M. Pocius nėra skaitęs savo parašytos Pažymos, kurios pabaigoje neigiamas J. Krikštaponio „buvimas Baltarusijoje“ ir kurioje yra įrodymas, jog „liudininkai“ aiškiai painiojo pavardes, apie ką čia žemiau detaliau patikslinta.

Toliau čia bandoma apibendrinti visų teiktų tyrimų eigoje surinktos ir skelbtos plačios informacijos situaciją su archyvuose naujai aptiktais dokumentais bei jų pastebėtomis neteisingomis interpretacijomis iki sveiku protu nesuvokiamais iškraipymais tik dviejų „istorikų?“, kur tokių absurdu net moksleiviai nesumąstytų, nes visas šis rašinys pateiktas per vaikų-moksleivių loginio mąstymo prizmę, užbaigiant abituriento demaskuota Istorijos instituto svarbiausio darbuotojo beprotiškiausios klastotės demaskavimu, kurio dėka dabar

Jonavos miestas jau 25 metai, kaip švenčia savo miesto ne išgalvoto, o tikrojo gimtadienio šventes.

Tačiau tas klastojimų braižas liūdnei pratęstas J. Krikštaponio, kaip Pirmojo Lietuvos Prezidento sūnėno apšmeižime.

Todėl šiuos pastebėjimus ar ne būtų tikslinga aptarti su sąžinę turinčiais Švietimo specialistais bei Žydų bendruomenės inteligentais, informuojant juos, kad jų labiausiai nukentėjusi bendruomenė buvo klaidinama su Lietuvoje garbingiausiu Didvyriu, nuslepiant nuo visuomenės svarbiausią faktą - tai žiauriausių įvykių šoke drąsą išreikšti viešą pasipiktinimą nacizmu? Šio fakto nuslėpimas atskleidė Istorijos „moksle“ antisovietinio Pasipriešinimo metraščių duomenų ignoravimo priežastį.

Pirmiausiai, nuoširdžiai AČIŲ Laimonui Abariui už jo kraštotyrinę veiklą ir už žinomo kraštotyrininko - Partizanų METRAŠTININKO Romo KAUNIEČIO surinktų žinių, turinčių neįkainuojamą reikšmę, išleidimą. Viena iš tų labai svarbių R. Kauniečio žynių yra Atsiminimai: fiksuoti Pirmojo Lietuvos Prezidento A. Smetonos sūnėno - Partizaninio pasipriešinimo vieno iš pradininko; DVGUBO Didvyrio Juozo KRIKŠTAPONIO jaunesnės sesers Veronikos, kuri gyveno visą laiką pas tėvus. Todėl ji savo brolių, grįžusių iš nacių kalėjimo, matė besislapstantį nuo vokiečių per visą jų okupacijos laikotarpį. Ši sesuo su vyresniąja Elena, savomis ir visuomenės suaukotomis lėšomis iniciavo Ukmergėje savo broliui atminti paminklinio akmens projektavimą ir įrengimą, kurį pašventino monsinyoras Alfonsas SVARINSKAS.

Tačiau, šioms J. Krikštaponio seserims išėjus į Anapilį, tuojau pat; lyg, specialiai laukus visų artimųjų mirčių, bolševikiškai nusiteikusiųjų ekstremistinė ANTIFA grupelė, vadovaujama dabar Rusijoje politinio prieglobsčio pasiprašiusiojo ir LR Gen. prokuratūros paieškomojo Giedriaus Grabauskasko, - prie to paminklinio akmens surengė šmeižikišką piketą. Juolab, pastarasis jau pasižymėjo Rusijoje, kaip vienas iš svarbiausių Rusijos Užsienio reikalų ministro S. V. Lavrovo organizuotos propagandinės Lietuvos istorijos monografijos vienas iš autorių, kuri matome čia 9 pav. dešinėje:

Tuo labiau, kad pirmasis apie, neva, „J. Krikštaponio panaudojimą nusikaltimams“ dar pareitame tūkstantmetyje dr. Arūnas Bubnys nežymiai paminėjo mažai skaitomame savo įstaigos žurnaliuke. Bet, 2007 m., kai Didvyrio jaunesnioji sesuo Veronika buvo dar gyva (ji mirė 2011 m. vasario pabaigoje), vietoje to, kad A. Rukšėnas pas ją nuvažiuotų ir pasiaiškintų, - į savo „mokslinį“ straipsnį, apie „Krikštaponį žudynėse“ „įrodymui“, išnašose išvardina protokolus; ne tik liudininkų visai kitus kuopos vadus ten nurodančius, bet ir tokių, kurie aplamai neigia J.

9 pav.: nieko gero, kai Lietuvos priešiai rašo mums „istoriją“, tokią, kokia jiems yra reikalinga, užsakytą Rusijos Federacijos Užsienio reikalų ministro S. V. Lavrovo, kuris tos knygos pradžioje kreipiasi į skaitytojus apie mūsų Valstybės, neva, „sufalsifikuotus“ istorinius naratyvus. Todėl ties atvirai Rusijos naudai kolaboruojančio Giedriaus GRABAUSKO pavarde uždėtas paryškintas klausukas su šauktuku ir aiškumo dėlei galima pasididinti šios knygos vaidą. Dabar čia šios temos tikslas nėra aiškintis, ką rašo ši monografija. Tik patartina jos vienam iš autorių ir Ukmergėje piketo organizatoriui ag. G. Grabauskui apsilankyti Dzeržinskio aikštės pastate ir per NKVD bei

Krikštaponio buvimą Gudijoje!

KGB archyvus įsitikinti, jog visi duomenys bylos, jog NKVD-istų nužudytasis J. Krikštaponis su jokia "Minsku" neturės nieko bendro.

Negi tada autorius manė, kad KGB priklausęs Ypatingasis archyvas bus neprieinamas visuomenei?

Kodėl autorius ir su juo LRT ignoravo jau veikusį tada internetą ir kodėl ignoravo čia minėto Romo Kauniečio sudarytą AUKŠTAITIJOS PARTIZANŲ PRISIMINIMŲ I-os knygos II-ąją dalį, skirtą Vyčio apygardai? Ji buvo leidyklos VAGA Vilniuje išleista 1998 m. ir tos knygos 217 psl. yra straipsnis „Pasakoja VERONIKA KRIKŠTAPONYTĖ-JUODIENĖ“ pagal 1990 m. liepos mėnesį Šiluose užrašytą atsiminimą. Pirmajame sakinyje parašyta, jog „*Dar 1940 m. atėję rusai mūsų šeimą ėmė persekioti kaip prezidento Antano Smetonos giminės.*“

Ciniška, kad ir toliau tos giminės persekiojimą tęsia net dabar Lietuvos istorijos institutas, iki A. Smetonos 150-mečio, visai nieko neatsakydamas į šių eilučių autoriaus siunčiamus informacijų ciklus. Ar tiko per patį Pirmojo Lietuvos Prezidento jubiliejų LRT radijui kas valandą šmeižti jubiliatą to Instituto direktoriaus pasakymu, neva, A. Smetona buvo „demokratijos duobkasys“? Ar pagal tuometines pasaulyje sąlygas dabartinis mokinys galėtų tokią nesąmonę pasakyti?

Ir, aplamai, iš Juozo sesers Veronikos pasakojimo chronologijos ir ypatingų detalių paminėtų, negi „neįmanoma“ suvokti, jog Juozą naciai suėmė okupacijos pradžioje? Ar ne galima su moksleiviais eksperimentą padaryti? Gal jie, vis tik didesnę išmintį parodys, nei pagal Kremliaus naratyvais parengti du „istorikai?“, atlikę ypatingiausio Didvyrio apšmeižimą?

Tuo labiau, kad dabar patikrinus visus A. Rukšėno minimus dokumentus, paaiškėjo, kad jis, greičiausiai net jų nematė, kitaip juos vadindamas, cituodamas; ne kaip dokumentuose parašyta, o iškraipyta, gal per automatinį vertėją kitaip išsivertus?

Tai: „*Kokia valstybė kita kalba įdavė?*“. Kokią kitokią priežastį galima sugalvoti, matant kitokiais žodžiais liudininkų citatas autoriaus pateiktas, nei protokoluose parašyta?

Šokiruoja „istoriko“ nurodama masinių žudynių vieta visiškai priešingoje Minsko pusėje, nei liudininkas pasakoja ir nei ten, kur dabar kraupiausios ekshumacijos vykdomos; panašiai pagal to liudininko nurodytą vietą:

10 pav.: ši ekshumacija yra pradėta 2021 m. spalio 21 (tą dieną Minsko naujienos paskelbė) šiaurinėje Minsko priemiestinėje dalyje prie Uručjie kaimelio ir netoli garsiosios Karniz-Karnič pelkės (ten dabar 120-tosios divizijos pratybų poligonas ir kasinėjimai pradėti prie įvažiavimo į tą poligoną. Šiuo metu sukurtas net gamtoje ekshumacijos muziejus po atviru dangumi; prie pat atkasamųjų žmonių griaučių. Kiekvienoje duobėje jų atidengiama po kelis tūkstančius ir visą tai rodoma atvykstančioms ekskursijoms. Anksčiau ši vieta buvo garsi Sovietų Sąjungoje automobilių lenktynių žiedu, kurį, šių eilučių tėvo dėka tą žiedą nukonkuravo šalia Kauno Kačerginės žiedas, turintis žymiai geresnes technines sąlygas. Pagal prisiminimus, per pirmąsias lenktynes; apie tas žudynes, lyg, buvo kalbama, jog lenktyninių automobilių kauksmai neleisdžia ilsėtis aukoms. (Tai prielaida, nes šių eilučių autorius dar buvo mažas, kai jo tėvas, grįžęs iš pirmųjų lenktynių, vykusių Minske, kažką ne aiškiai kalbėjo.) Dabar to žiedo neliko nei ženklo. Galima pasididinti

Na, o grįžtant prie artimųjų atsiminimų: apie J. Krikštaponio kalinimą, patvirtinto ir NKVD dokumentu, ir vokiečiams išleidus iš kalėjimo, pradėtas jo slapstymasis nuo vokiečių, **PAGAL SVEIKĄ PROTĄ IR LOGIKĄ byloja, kad slapstymosi priežastis gali būti tik nenoru vokiečiams tarnauti**, kur tas nenoras irgi yra fiksuotas artimųjų prisiminime.

Deja. M. Pocius publikacijoje išsityčiota iš artimųjų, per susigalvotą šmeižimo naratyvą, net ignoruojant istorines aplinkybes; - ignoruojant tai, kad J. Krikštaponis kaimą išgelbėjo; ne bet kada, o vokiečiams traukiantis. O tada, blaviai mąstant, nuo jų slapstytis jau nereikėjo, nes besitraukiančios vokiečių kariuomenės kariai buvo visai ne gestapininkai. Pagal logiką tik pastarieji galėjo J. Krikštaponio ieškoti; kaip nenorinčio jiems tarnauti, kai turėjo būti iš kalėjimo išleistas, tikriausiai, kad atsigauti? Juk, istorikui reikėjo įdėmiau paskaityti tuos Partizanų atsiminimus, kad J. Krikštaponis buvo labai sublogęs, nes į kalėjimą prašė nenešti maisto, kad komunistai vienoje kameroje jį šnipu nelaikytų!

Tuo labiau, kad šią „publikaciją“, niekinančią mokslinį žurnalą ir patį mokslinį principą, nedaug kas skaitė, nes visų Patriotų dėmesys buvo Ukrainoje vykstančiam karui, kad rengti pagalbą broliškai Tautai nuo LDK laikų.

Tada DABARTIS BUVO SVARBESNĖ, NEI PRAEITIS ir todėl Ukmergėje nutrūko savivaldybės žadėtas konferencijų CIKLAS dėl J. Krikštaponio biografijos. Tuo labiau, kad **Ukrainoje karu pasinaudojo J. Krikštaponio priešininkai, pradėję rusofašistines Z raides rašyti Holokausto atmintinose vietose ir su ta Z raide viešai pradėta grasinti**, kad kuo greičiau reikia J. Krikštaponiui paminklinį akmenį šalinti.

Kaip tik, ar ne tos Z raidės ir išsigando gal „komisija“ (verta tik kabučiu), nes patikėjo kažkokio savo komisijos nario, pasakiusio kažką panašaus, kad „nėra abejonių“ dėl „K. ... nusikaltimų“? Buvo pažadėta atsiųsti Pažymą - taip buvo Teisme iš „komisijos“ garso įrašų konstatuojama.

Taigi, vietoje iki 20 darbo dienų, kaip pagal įstatymą svarstyti turėjo, o „nutarė“ per 20 min., net neskaitytą tos Pažymos, kuri buvo neaiški ir visi neaiškumai pašalinti jos pabaigoje, aprašius svarstomojo kalinimą Kauno kalėjime ir po jo slapstymąsi nuo vokiečių, o taip pat parodžius akivaizdų „liudininkų“ painiojimąsi, akivaizdžiai, painiojant panašius karininkus.

Dėl „J. Krikštaponio Baltarusijoje“ buvimo abejonė turi iškilti iš Vikipedijos ir internetinės Enciklopedijos teiginių prieštaravimų. Kodėl juos ignoravo 2 „mokslininkai“ bei LRT propagandistai, pažeidę elementariausią, ir etiką, ir teisę, cituojant nelygtimus protokolus, kurių netikrino net patys KGB-istai?

Juolab, apie tai 2015-01-22 Nr. 17.2-829 raštu, LR Gen. prokuratūra išaiškino žmoniška kalba; kaip nesant objektyvių duomenų.

Todėl, mes-kraštotyrininkai ir ryžmės kelėtai metų darbu su archyvuose nufotografuotais dokumentais, tarp kurių atradome visą eilę dar istorikams nematytų; neigiančių „J. Krikštaponio Minske“ išsigalvojimus:

Geraai paanalizavus prieštaravimus „liudijimus“, paaiškėjo, jog IŠSIGALVOJIMAI PER ŽMOGIŠKĄ KLAIDĄ ATLIKTI, SUPAINIOJUS 2-jų PANAŠIŲ KARININKŲ PAVARDES. O, svarbiausia, daug liudininkų (tarp jų ir 9 naujai atrasti liudininkai 2021-12-02 Ukmergės konferencijos prieigose), J. Krikštaponį liudijo TIK Kaune buvus 2-osios kuopos vadu.

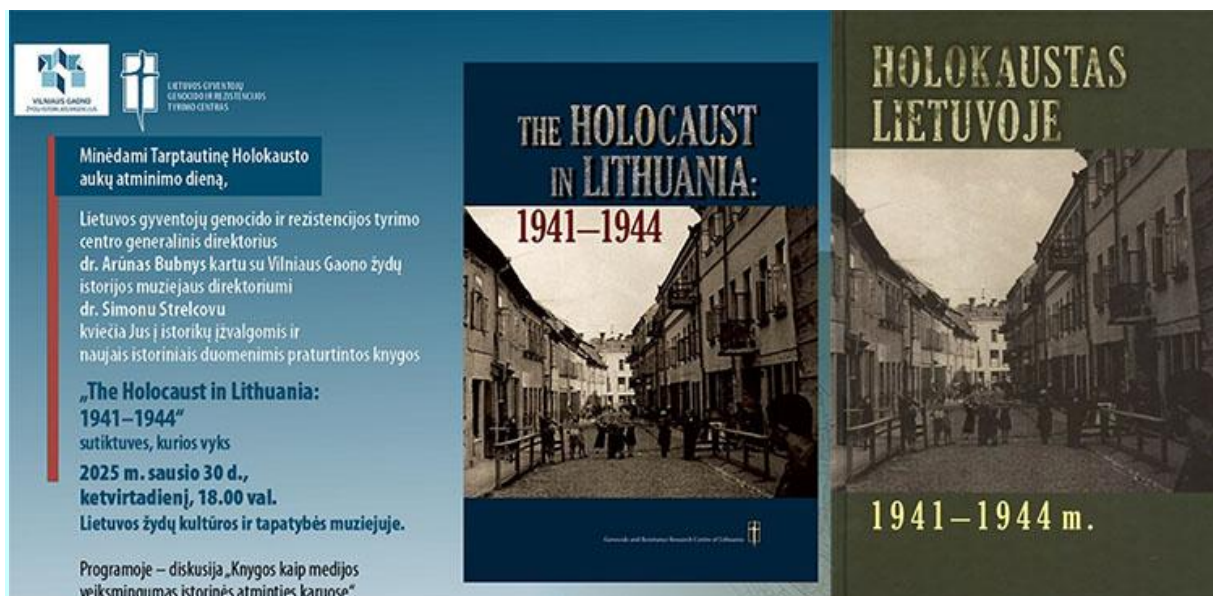
Dar paaiškėjo, jog tą **2-ąją kuopą naciai ir labiausiai išnaudojo kariniams nusikaltimams, nes nebuvo tikrojo vado, galinčiu pasirūpinti savo kariais**, kuriems būdavo tikra nelaimė, dalyvauti žmonių naikinime.

Todėl KGB tyrėjai tik šią kuopą ir persekiojo, sudarydami jos Sąrašą, kuriame KGB-istai nerodė Krikštaponio ten, kur A. Rukšėnas su M. Pociumi „pripaistė“. Kitų kuopų sąrašų mes-kraštotyrininkai kol kas dar neaptikome.

Dar svarbiau, jog dviejų mėnesių laikotarpyje **teko priskaičiuoti tai 2-ajai kuopai net iki 7-ių karininkų vadovavusių** – dar net iš kitų kuopų. Daugelis liudininkų net pavardžių negalėjo atsiminti, nes vadai nuolat kaitaliodavusi.

Liūdna, kad tokio nei vadų kaitaliojimosi, nei vadų gausos nematė A. Rukšėnas savo straipsnyje apie Holokaustą Baltarusijoje, kuriame be „Krikštaponio“ ne tik nieko nematyta, bet dar ir jo buvimo „įrodymui“ visa aibė nesąmonių prirašyta. Todėl teko susirūpinti, kad į anglų kalbą tos nesąmonės nebūtų perneštos iš buvusios lietuviškos knygos.

Kaip matome [11 pav.](#) LIETUVIŠKOS IR ANGLŲ KALBA KNYGŲ DIZAINAS IDENTIŠKAS. Todėl šių eilučių autoriui, knygos pristatymo išvakarėse teko perspėti, kad teks iš naujo spausdinti naujai atspausdintą knygą. Bet, pirmą kartą teko apsidžiaugti, kad teko apsirikti...

11 pav.: knygos anglų kalba pristatymo skelbimo fragmento ir lietuviško knygos varianto diptikas (koliažo iš 2-jų nuotraukų fotografinis terminas). Buvo manyta, jog anglų kalba naujoji knyga galėjo būti kaip vertimas identiškai buvusiai lietuviškajai knygai, gal, tik su papildymais, kaip buvo skelbta, o ne su pataisymais. Tačiau, maloniai teko nustebti, kad anglų kalba naujoji knyga kažkodėl išmetė buvusios lietuviškosios knygos A. Rukšėno didžiausių nesąmonių straipsnį.

AČIŪ, kad naujausioje anglų kalba išleistoje knygoje apie Holokaustą Lietuvoje, jau NEkompromituojama lietuviška Holokausto tyrimų metodika – pasauliui iš Lietuvos (skirtingai, nei iš JAV Sauliaus Sužiedėlio naujausioje knygoje – apie jį čia per 4 skiltis žemiau), pagaliau, jau nešmeižiamas J. Krikštaponis, už ką tos knygos pristatymo metu, kaip matosi 13 pav., teko šių eilučių autoriui padėkoti.

Tik, neaišku, kodėl taip nutiko, kad jau neliko A. Rukšėno ankstesnio straipsnio, persunkto antimokslinėmis fantazijomis, net vaikams pastebimomis, jei vaikams būtų leista žiaurumus skaityti? Juk, jie, tikrai, miestą nuo užmiesčio atskiria, ir civilį nuo kario, ar karį nuo karininko, bent, berniukai; net ikimokyklinukai jau atskirtų.

Bet, deja, minėtų 3-jų autorių tekstuose, vardan, J. Krikštaponio „apkaltinimo“, tai neskiriama, nes aklaai nusirašinėjama vieno „darbus“ nuo kito, visiškai negalvojanč, ką nurašai, „nusišperini“- „nusišpargalkini“, o, tiksliau, - NUSIPLAGIJUOJI.

Tai toks „lygis“ Istorijos; kaip „mokslo“ - iš pašalies atrodo, kai tokių „istorikų“ „darbus“ paimi į rankas. O, kad šio BROKDARIO neliko straipsnio, tai gali būti, gal, tik todėl, kad Baltarusija nėra dabar Lietuvos sudėtyje, ir dėl diktatorinio režimo ten tikrų

13 pav.: šių eilučių autoriui Žydų kultūros ir tapatybės muziejuje per naujos knygos pristatymą teko pasveikinti tos knygos sudarytoją dr. Arūną Bubnį, neįdėjus buvusioje knygoje baisiausio straipsnio, galėjusio sukompromituoti ne tik tą knygą, bet ir ir visą lietuvišką Holokausto tyrimų metodiką. Muziejaus direktorius Simonas Strelcovas, kaip pirmininkaujantis pabandė sustabdyti, kaip žinantis LCVA archyvo "duomenis", dėl ko su juo galima bus produktyviai diskutuoti - jį norėtusi kaip oponentą turėti, nes naujos žinios privalo oponavimo patikrinime būti išbandytos..

tyrimų negalima atlikti? Todėl reikia žinoti, kad toks aplaidus A. Rukšėno „darbas“ tik stiprina A. Lukašenkos režimą.

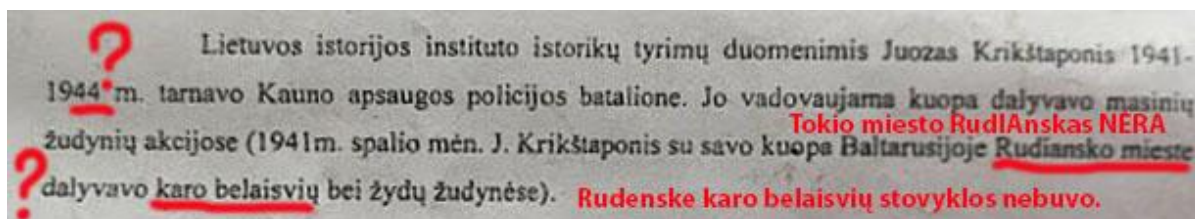
Ypač, teisiniai nihilizmai pastebimi skaitytojui, kai tekste suimtiems-kalinamiems asmenims minimi „apklausų“ protokolai, o jau į laisvę išleistiems, neva, „tardymo“ protokolai. Net Tarptautinėje apklausoje, kiekvienas progimnazijos mokinys tikriausiai išprotautų, jog iš užsienio teisininkai svetimos šalies nenusikaltusių piliečių nekaip negalėtų tardyti.

Negi istorijos doktorantų rengime nėra teisinių žinių kurso? Jis būdavo aukštųjų mokyklų I-makursiams, o dabar ir net kolegijoms Teisės pagrindai dėstomi.

Ar ne todėl buvo ignoruoti minėti 2015 m. teisininkų išaiškinimai dėl nepatikimų tik operatyvinių „duomenų“, pagal kuriuos net žurnalistams, gal, pagal etiką negalima buvo piktnaudžiauti?

3-čioji tema: KAS INICIAVO KLASTOTĖS PUOSELĖJIMĄ ???

Taip, kad, ar nebus A. Rukšėno apgautas ir garbingas dr. S. Sužiedėlis naujausioje 2025-03-25 laidos „Crisis, War, and the Holocaust in Lithuania“ pavadinimo knygoje? Jos 536 ir 545 psl. niekinamas Didvyris, parašius, jog „Savivaldybė atsisakė pašalinti paminklą, nepaisant apie Krikštaponio nusikaltimus sertifikuotus Istorijos instituto“, kuriais galite čia 14 pav. „pasigrožėti“, kokią nesąmonę 2014 m birželio 30 d. Institutas parašė tuometiniam Ukmergės merui:

14 pav.: šios „grožybės“, skirtos Ukmergės savivaldybės administraciją apgaudinėti su absoliučiomis nesąmonėmis ir yra 2014-06-30 pripaistytos Istorijos instituto rašte, kuri galima ATSIDARYTI ir ORIGINALIU „pasigrožėti šedevru“, kur šio kraštotyrinio tyrimo metu, net nebuvo patikėta, - buvo pamanyta kad tai kažkokia klaidžiojanti „internetinė klastotė?“, kokia tai? Todėl teko kreiptis į savivaldybės administraciją, kuri patvirtino, jog iš tiesų tokį raštą buvo gavusi. Todėl šio rašto autoriui dr. Rimantui Miknui šių eilučių autorius įteikė kopiją, kad jis „pasigrožėtų“ savo darbuotoju, kuris sukūrė tą „grožybę“, nes garbingas dr. R. Miknys yra ne to amžiaus specialistu ir akivaizdu, jog pasitikėjo ne aišku kuo, nes pagal raštvedybos standartus privalėjo ir to rašto sudarytojas būti įrašytu. Pagal internetą nuo 1997 m. Istorijos institute dirbantį XX-to amžiaus skyriuje matome Mindaugą Pocių.) Taip, kad ar ne labai panašu į M. Pociaus braižą, kaip ir jo paties tuo pačiu elementariausiu J. Krikštaponio biografijos žinomų žinių ignoravimu, pasakytu 2021-12-02 Ukmergės konferencijoje dėl J. Krikštaponio išgalvoto „kalinimo iki 1944 m. liepos mėnesio“? Tai, ar ne panašu į politinį užsakymą apšmeižti žmogų bet kokia kaina, net ignoruojant jo žinomus visuomenėje biografijos duomenimis?

Pirmiausiai, nuo kokių „lubų“ nurašyti tie 14 pav. „duomenys“ J. Krikštaponio tarnystės net „iki 1944 m.“, dar neaiškiame batalione? Tokių dr. A. Bubnys iki 11-os išvardino. Net, A. Krikštaponiui nepalikta nei sėdėti kalėjime, nei Antinacinėje veikloje būti, nei po to Vietinėje rinktinėje būti. Kaip galima taip grubiai „nusispjauti“ į žinomus jo biografijos faktus? Nepalikta jam net organizuoti Lietuvos Laisvės armiją, o po to ir Vyčio apygardą kurti.

Na, o dėl kažkokio RudIAnsko, nėra tokio pavadinimo, ir, aplamai, panašaus pavadinimo gyvenvietė net nepanaši į jokią „miestą“- juo ir dabar ji nėra. Iš kur tokios geografinės „žinios“? **Dar labiau šokiruoja, kad Rudenske „karo belaisvių stovykla“ „prisapnuota“!** Ar ne gėda tyčiotis iš periferijos, rašant bile ką?

Jei atsidarius visą raštą, matome rašant, kad „*detalesnę informaciją gali suteikti LGGRTC-as.*“ Tuo metu Centras, kažgi, ką turėjo, nes A. Rukšėno „pažyma“ (kabutėse) buvo parašyta tik po pusės metų – 2014-12-19, pamynus prie Centro sudarytos Pasipriešinimo dalyvių (Rezistentų) teisių komisijos 2014-12-17 posėdyje nutarimą, ***ištirti, kodėl J. Krikštaponis nebuvo minimas 1948-1949 m. m. ir pirmasis jo paminėjimas atsirado tik 1961 m. dar net nenuteisto asmens.***

Į tą Pasipriešinimo dalyvių (Rezistentų) teisių komisijos klausimą pagal logiką atsakome tik mes-kraštotyrininkai, nes NKVD domėjosi tik įvykiais Baltarusijoje, ir joje todėl liudininkai J. Krikštaponio nerodė ir jį parodė tik tada, kai KGB jau pradėjo domėtis 2/12-tojo bataliono kūrimosi aplinkybėmis Kaune, kuriame ltn. Krikštaponį-Krištaponį ir rodė daug liudininkų tikrų, kurių parodymai tikresni-patikimesni.

Patikimesniais liudininkais galima laikyti anksčiau liudijančius, kai dar atmintis nėra „sušlubavusi“.

Tai matosi iš Komisijos klausimo gale apie, neva, „tik 1961 m. dar net nenuteisto asmens.“, kuris iš tikrųjų irgi buvo teistas ne už batalione buvimą, o už Partizaninę („banditizmo“) veiklą, kuris gali būti įtartu „bendražygių išdavyste?“, nes įtartinai nori įtikti sovietinio saugumo tardytojams, - keitė savo vardą, atseit, kad iš bataliono pabėgo-slapstėsi, bet vokiečių okupacijos pabaigoje vėl tame pačiame batalione atsidūrė jau su kitu-pakeistu vardu. Tuo labiau, kad yra ir kitų neatitikimų-prieštaravimų jo „liudijimuose“.

Tačiau jo „liudijimas“, neva, apie „Krištaponį belaisvių žudynėse“, akivaizdu, kad JIS PAINIOJA PAVARDES IŠSKIRTINAI LABAI PANAŠIŲ SAVO KUOPOS VADŲ. Tą painiojimą įrodo M. Pocius Pažymos pabaiga, atseit, „*Krištaponį Borisove*“, kai pastarajame 3 liudininkai liudija *Nikodemą Reikalą Borisove vadovavus.*

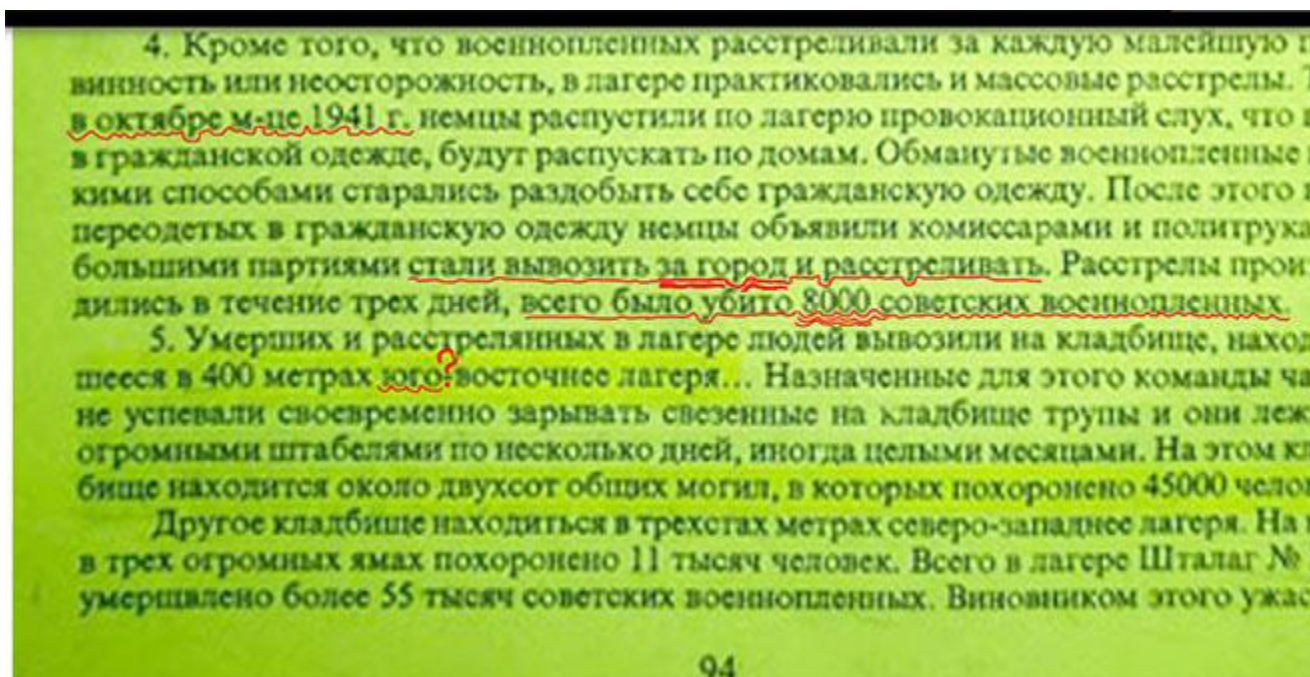
Tuo labiau, tas pavardes painiojantysis net turi priežastį painioti pavardes, nes išvykos į Minską prieigose batalione nebuvo, nes savo parduotuvę pridavinėjo ir galėjo nematyti, kaip kuopos ginklininku tapo N. Reikalas - „*aukštas-liesas*“, pagal, J. Gervino liudijimą. O J. Krikštaponis, taip pat ne žemas - „*1,90 m ūgio*“ pagal minėto M. Dirsės atsiminimą. Jis kaip daugiakartinis Lietuvos čempionas disko metimo ir rutulio stūmimo rungtyse, negalėjo būti kresno sudėjimo, kokie yra *Virgilijus ir Mykolas Aleknos*, nes J. Krikštaponis buvo dar ir šuolio su kartimi čempionato prizininku, tuo labiau, kad yra atrasta spaudoje nuotrauka, stumiančio rutulį, kaip LIEKNO sudėjimo lengvaatlečio.

Dar svarbiau, kad tas pavardes painiojantysis, panašu, kad N. Reikalo visai nemini, nes jį, greičiausiai, „Krištaponiu“ laiko. Bent, mes-kraštotyrininkai dar neradome N. Reikalo

minint. Tuo labiau, kad *Arlauską* nustatėme atvirkščiai - J. Krikštaponi, atseit, „N. Reikalu“ išsivaizduojantį. Todėl tokie nustatyti pavardžių painiojimai „liudijimuose“, įrodo, kad Lietuvos teisininkai iš LR Generalinės prokuratūros buvo visiškai teisūs, 2015-01-22 Nr. 17.2-829 raštu neleidę kaltinti J. Krikštaponio.

Be to, tas PAINIOJANTYSIS PAVARDES, BUVO LABAI SVARBIU LIUDININKU, NUSTATANT MASINIŲ KARO BELAISVIŲ ŽUDYNIŲ VIETĄ, kurio parodymus A. Rukšėnas, panašu, kad apkaltinti J. Krikštaponi, pirmojo liudijimą „apvertė aukštyn kojomis“, net meluodamas apie jį ir nurodydama visai į priešingą - vakarinę Minsko vietą, kur ekshumacijų batalionas randa tik mirusiųjų palaikus, o čia aukščiau 10 pav parodytos masinių egzekucijų ekshumacijos vyksta šiaurinėje Minsko dalies panašioje kryptyje, kaip nurodė minėtas pavardžių SUSIPAINIOTOJAS, pagal kurias, gal, gali būti galimai surastos dar ir arčiau Minsko masinio teroro vietos, apie kurias minėtasis dvigubai arčiau nurodinėjo?

Panašiai, kažkur ten ir pokariniame 1944-08-13 Akte-67 buvo nurodoma, kaip belaisvių likvidavimui juos „vežė už miesto“, kai A. Rukšėno - M. Pociaus „teiginiuose apie Miško stovyklą“, esančioje vakarop Minsko, toks nurodymas neatitiko tikrovės, nes pati Miško stovykla buvo gerokai už miesto, tada net 5 km atstume. Todėl akivaizdu, kad masinės 1941 m. spalio mėnesio karo belaisvių egzekucijos buvo vykdomos Minsko miesto teritorijoje, o ne A. Rukšėno - M. Pociaus išsigalvotoje, neva, „miško stovykloje“ (jiedu dar neteisingai rašo iš mažosios raidės, kai tai visur literatūroje įvairiomis kalbomis ta Miško stovykla rodoma kaip Tikrinis daiktavardis - „*Waldlager*“ ir ...), kuri pastaroji buvo skirta tik kareiviams, kurioje po filtracijos komunistų ne kaip būti negalėjo (tai vaikai net pasakytų, jei tokius baisumus nagrinėtų) ir ten masiškai naikinti net nebuvo ką. Įrodymui žemiau minėtame NKVD sudarytame akte (tai komisija vadovavo garsus akademikas Burdenko, kuris šalia Šmolensko Katynėje klastojo sušaudytos Lenkijos kariuomenės ekshumaciją) apie 1941 m. spalio mėn. masines žudynes rašoma taip:

aprašoma, kad vokiečiai karo belaisviams paleido provokacinį gandą, kad visi su civiliais drabužiais bus paleidžiami namo. Apgautieji visaip bandė gauti civilius drabužius. Tačiau visus persirengusius į civilius drabužius vokiečiai paskelbė politiniais komisariais ir politrukais ir didelėmis partijomis PRADĖJO IŠVEŽINĖTI UŽ MIESTO IR TEN SUŠAUDINĖTI. Sušaudymai vyko 3-jų parų laikotarpyje (tai minima ir visuose Ypatingojo archyvo dokumentų liudijimuose, kuriuos fiksavo šių eilučių autorius) Viso užmušta 8000 sovietinių karo belaisvių.

Šių eilučių autoriaus KOMENTARAS: ši naikinimo akcija vyko KARININKŲ belaisvių stovykloje (Dulag-e), kuriai dėl kai kurių priežasčių nebuvo vykdoma liepos-rugpjūčio mėnesiais FILTRACIJA, kuri buvo atliekama KAREIVIAMS Drozdų kaime šalia dabartinės diktatoriaus A. Lukašenko vilos (ten tada nuo 30-tųjų metų buvo NKVD vasarnamiai, kurie buvo SS-ui ir GESTAP-ui naudojo kaip ten vadinamos Drozdų stovyklos po atviru dangumi vadavietei, Toje stovykloje filtracijoje buvo naikinami komunistai, politrukai, komisarai ir žydai su aukštuoju išsilavinimu, kurių buvo sunaikinta tūkstančių. Todėl ta filtraciją vokiečiams buvo reikalinga atlikti ir tarp karininkų, nes civilių drabužiams gauti reikėjo kolektyvinių pastangų ir, reik manyti, kad civiliai buvo aprenkti, būtent politrukai, turėję užduotį pranešti sovietinei vadovybei apie kalinimą ir veikti dėl numatomo išlaisvinimo? **Todėl A. Rukšėnas su M. Pociumi, matyt, siekdami bet kokia kaina J. Krikštaponį apkaltinti, labai susipainiojo? Kitos priežasties kaip ir sąmoningam susipainiojimui, save kvailinant - priežasties kitos surasti neįmanoma.** Galima pasididinti šį 94 psl. į ryškesnį vaizdą.

4-toji tema:

Kodėl J. Krikštaponio pagrindinis „kaltintojas“ gelbsti Sovietų Sąjungą nuo NATO ...?

Kaip 15 pav matome, pagal Akta-67 Karo belaisvių stovyklos Nr 352 Minske (Štalag-352), buvo kelios - vienos Minsko miesto šiaurinėje dalyje, kita didelė į vakarus link Molodečno-Vilniaus. Taip, kad jau pagal kalbos leksiką, jei naikinti karo belaisviu „vežė UŽ MIESTO“, tai aišku, jog STOVYKLA BUVO MIESTE, nes jei būtų Miško stovykloje naikinimas, kaip A. Rukšėnas - M. Pocius rašo, tai tada niekur nereikėtų nei vežti, ir užtektų tik išvesti už stovyklos. Ir jei būtų taip parašyta, tai tada nebūtų aišku, kokioje stovykloje išvedinėjo.

Mat, išvedinėjimai naikinimui buvo vykdomi ir iš miesto stovyklos, nes toji miesto stovykla buvo Minsko miesto pakraštyje.

Taip, kad **masinis karo belaisvių naikinimas vyko ne kareivių, o tik karininkų belaisvių stovykloje**, panašiai Puškino kareivinių-Parodos vietovėje, kuri buvo kaip ir miesto teritorijoje ar jo pakraštyje. Tuo labiau, kad ten yra ir paminklas-skulptūra įrengta sušaudomam kariui, į kurią mūsų „istorikai“ nekreipė visai dėmesio, dar privėlė labai grubių geografinių klaidų (Apie jas kitoje dalyje ...)

Grįžtant prie Pasipriešinimo (Rezistentų) teisių komisijos klausimo, apie „J. Krikštaponio pirmąjį paminėjimą, atsiradusį tik 1961 m.“, tai, kaip tik tais metais buvo ir antrasis „Krikštaponį“ minėjęs, - tai pastarojo paverstas „kaltintuoju“ garsusis *Martynas Kačiulis*, kuris 1961-09-03 buvo apklaustas Mordvijos Javos lageryje (šių eilučių autoriui gerai žinomame, nes šalia buvo pastarojo 1966-1968 m. m. aptarnaujami radarai ir tame lageryje kalėjo mons. *Alfonsas Svarinskas* ir Nepriklausomybės signataras *Algirdas Endriukaitis*, kuris tokio „Kačiulio“ bei kitų iš A. Impulevičiaus bataliono neprisimena, nes Javos miestelyje ne mažame buvo ne vienas lageris.) Tai, būtent, tame lageryje, kuriame

kaliniai buvo išnaudojami „komunizmo statybos“ planų vykdymui, per tardymą M. Kačiulis irgi paminėjo „ltm. Krištaponį“, kurį mini tik Kaune tarnavusį ir jis neigė dalyvavimą bet kokiose žudynėse, kurios jam NKVD buvo prirašiusios, nesuprantamai jam kodėl.

Todėl dar po 19-os metų; **1980 m. ir 1982 m. M. Kačiulio „liudijimą“ apie „Krištaponį žudynėse“ A. Rukšėnas neturėjo teisės užskaityti, kaip prieštarinę 1961-09-03 tardymui, neigus jo dalyvavimą jokiose žudynėse.** Tuo labiau, kad M. Kačiulis 1948 m. kuopos vadu minėjo N. Reikalą, kaip ir daugelis ir kitų liudininkų pastarąjį minėjo. Todėl **po 32-jų ir po 34-ių metų M. Kačiulio atmintyje „N. Reikalo persivertimą į Krištaponį“, taip pat A. Rukšėnas neturėjo teisės užskaityti, nes privalėjo matyti atminties sutrikimą**, kaip painiojantį panašius karininkus, kurio tokio „liudijimo“ persivertimo priežastį reikėjo ištirti, ką vėliau (2021 m.) M. Pocius savo Pažymoje tai ir reikalavo. Todėl jo Pažyma rašytina iš didžiosios raidės.

Dar svarbiau, kad A. Rukšėnas ir M. Pocius iš tų pačių apklausų protokolų privalėjo matyti, **jog M. Kačiulis negalėjo būti Rudensko žudynėse, apie kurias „liudijo“**, nes iš Kauno išvyko antru reisu, jo žodžiais, 1980 m. po 5-ių ir 1982 m. po 8-ių dienų, kas Rudensko žudynių rugsėjo 10 dieną, **pagal aritmetiką, Minske atsidūrus, gaunasi jau vieną dieną po įvykusių žudynių ir dar po 2-jų metų liudijimo padidėja net iki 3-jų dienų po žudynių į Minską iš Kauno atvykimas.** Tuo labiau, kad yra baisus prieštaravimas, kai „Rudenske M. Kačiulis“ mini su J. Grigoniū „atsisakius žudyti“, kai pats J. Grigonis šios vietovės net nemini. Todėl po 2-jų metų 1982-08-16 Tarptautinėje apklausoje, kad JAV teisininkams šis akibrokštas į akis ne kristų, M. Kačiulis minėdamas tą „atsisakymą žudyti“, J. Grigonio asmenybės jis jau nemini.

Iš šio akibrokšto akivaizdu, kad **1980 m. buvo Parengiamoji apklausa yra skirta, kad paruošti sovietinius „liudininkus“ Tarptautinei 1982 m. Apklausiai.**

16 pav.: viena pirmųjų pasaulyje 1964 metų kosminių nuotraukų JAV Pentagono paleistų ir ir Mariaus Kačiulio pasapalioto Kačinos gyvenvietėje kažkokią „karo belaisvių stovyklą“. Ji yra 2, 97 km nuo Masiukovščinos geležinkelio stoties iki

Tai įrodo, jog M. Kačiulis išsigalvoja naują Karo belaisvių stovyklą Kačinos mažos gyvenvietės vietovėje, kurios tokios ne tik GOOGLE nerodo.

Todėl nieko nuostabaus, kad Apklausos metu, JAV atstovas iš Specialiųjų tyrimo departamento *Nilas Šeras* net labai nustebo, kad M. Kačiulis pradėjo aiškinti apie kažkokį lyg, jam pasigirdusį „Kačino miestą“. Tačiau M. Kačiuliui patikslinus, kad tai Karo belaisvių stovykla taip vadinasi, tai, jei tokį KGB kas protokolą skaitytų iš gyvenančių Minsko mieste, tai amo tie netektų.

Mat, tokios „karo belaisvių stovyklos“ labai mažame gatviniame kaimelyje niekas negirdėjo tokios nesąmonės. Jos nerodo net GOOGLE - net to kaimelio gyventojai tikriausiai nėra girdėję.

Todėl šių eilučių autoriui teko pasinaudoti net 1964 m. didelės raškos kosmine nuotrauka iš JAV Pentagono tada paleisto vieno pirmųjų pasaulyje Žvalgybinių mūsų planetos dirbtinių palydovų, kurią čia kairėje 16 pav galima pastudijuoti.. Jei bus kam įdomu viena pirmųjų pasaulyje kosminių

Kačinos geležinkelio stotelės pagal geležinkelio bėgius išmatavus šį atstumą. Kad būtų aiškiau, siūlytina ATSIDARYTI iki Masiukovščinos

nuotraukų, tai GALIMA ATSIDARYTI DIDELĮ PLOTĄ Minsko apylinkių JAV Pentagono Žvalgybinę nuotrauką - **tik reikės kiek lukterėti, kol užsikraus 31,6 Mb. (megabaitų) didžiausio ploto 1964 m. pirmoji mūsų planetos kosminė nuotrauka.**

Taigi, Kačinos gyvenvietėje nesimato jokio pėdsako, kad būtų kokių nors didelių pastatų net pamatų. Taip be pėdsako išnykti „karo belaisvių didžiausia stovykla“ negalėjo.

Tai, kaip matome, **Marius KAČIULIS PADĖJO Sovietų Sąjungai nuo JAV (NATO) teisininkų IŠSAUGOTI KARINĘ IR NET VALSTYBINĘ PASLAPTĮ.**

Juk minėta Miško stovykla buvo įsikūrusi sovietinėje karinėje bazėje, kuri ir toliau tapo labai didelio ORO GYNYBOS garnizono miestelis, jungiantis ir aviaciją ir zenitinių raketinių kompleksų vieneta, kuriame apsigyveno aukštų karininkų šeimos.

Tuo labiau, kad šalia tos buvusios Miško stovyklos, kur ir dabar nuostabus miškas pačiame kariniame mieste, yra dar ir Sovietų Sąjungos nusikaltusiems kariams disciplinarinis DIZ.BAT-o kaip ir karinis kalėjimas, kuris irgi nepageidaujamas Vakarų teisininkų dėmesiui.

Sovietams prieš vakariečius nemalonu yra ir tai, kad buvusi sovietų karo belaisvių „Miško stovykla“ (Waldlager), tik sovietams įžengus į Minską, ta stovykla tapo jau vokiečių karo belaisviams laikyti.

Kaip, matome, **M. Kačiulis tapo YPATINGUOJU „liudytoju“, kuriuo privalu susirūpinti Žydų bendruomenėms**, nes jis atskleidė SOVIETINĮ NUSIKALTIMĄ Holokaustą VERČIANT į išgalvotą „karo belaisvių naikinimą“, kuris Miško stovykloje buvo neįmanomas, po minėtos Drozdų lagerio filtracijos.

Mat, 1948 m. M. Kačiulis liudijo apie „tarybinių piliečių“ naikinimą (taip sovietai žydus niekino ir priešino prieš komunizmo nekętėjus, dirtinai sukeliant Antisimetizmą - kaip vieną iš komunizmo nusikaltimų) Jo išpasakotos aplinkybės su nurodytu atstumu nuo Minsko ne mažu, labai buvo panašu į garsiąją Trosteneco KONCENTRACIJOS stovyklą, kai M. Kačiulio NKVD-iniame protokole taip ir yra pavadinta ta stovykla. Tuo labiau, kad Karo belaisvių stovyklos taip nevadinamos.

Tačiau po 32-iejų ir po 34-ių metų M. Kačiuliui ŽUDOMI ŽYDAI PAVIRTO į KARO BELAISVIUS-POLITRUKUS, kai Miško stovykloje tokių būti negalėjo - juos naikino tik Parodos „Dulag“-e.

Kodėl M. Kačiulis tapo K G B SPECIALIUOJU „liudytoju“ - tai paklausė iš JAV teisininkė N. Grybauskaitė, ir apklausą vykdęs garsusis *prokuroras Bakučionis* į šį klausimą uždraudė atsakyti. (Gaila, tokių „grožybių“ minėti du istorikai nematė, nes jie visai nečiupinėjo stenogramų - jei jas būtų matę, jiems būtų „atšokusios fantazijos“ kaltinti J. Krikštaponį.

Taigi, KGB pasitikėti M. Kačiuliui buvo pagrindas, nes **M KAČIULIS BUVO KOMUNISTU-POGRINDININKU, DU KARTUS KALINAMU KALĖJIME ir iš kalėjimo jį išlaisvino sovietinė okupacija, ir jį įdarbino į Raudonosios armijos karinę bazę.**

Karui prasidėjus, M. Kačiuliui nuo atpildo teko slėptis 2-ajame batalione, kai net A. Impulevičiaus jame dar nebuvo.

O, sovietams sugrįžus, kai padorūs bataliono kariai išėjo į Partizanus, tai M. Kačiulis, kaip komunistas, su sovietine kariuomene nuėjo iki Berlyno, už tai gavo du medalius, o kiek vėliau gavo ir 25-is metus minėto Javos lagerio. Jame darė drausmės pažeidimus, kas matosi iš charakteristikų ir, kaip ne keista „už tai?“ 10 metų anksčiau išleidžiamas iš lagerio į laisvę be jokios tremties.

Todėl keista, kad A. Rukšėnas tokio „veikėjo“ „parodymų“ ne tik neturėjo teisės imti, bet ir, kaip ne liūdna, net nei į savo disertaciją apie motyvacijas stoti į minėtą batalioną net nieko neminėjo - tų M. Kačiulio „grožybių“ neminėjo nei jo disertacinės temos publikacijose. Ar tai aplaidžiausio „darbo“ ĮRODYMAS?

5-toji tema: KLAIDŲ PRIEŽASTYS

LCVA ARCHYVE

Tačiau, Centras pasityčiojo iš savo čia jau aukščiau paminėtos Komisijos minėto pasiūlymo, kur po 2-jų dienų LGGRTC 2014-12-19 Nr.13R-30 raštu LR Generalinei prokuratūrai kreipėsi dėl Didvyriui savanorio statuso pašalinimo, net neatlikus Komisijos siūlytų rekomendacijų.

Juk, per 2 dienas ištirti mažiausiai 2-jų mėnesių apimties atsakymo nebuvo galima. Tuo labiau, kad nebuvo ir papildyta „pažyma“ J. Krikštaponį charakterizuojančiais duomenimis, nusiėmus jo teisinį išsilavinimą ir jo aukštą sportinį meistriškumą, kas pagal bet kokius pedagoginius-etinius reikalavimus būtina teikti teigiamus asmenybės aspektus. Tuo labiau, kad **LGGRTC-as apgaudinėjo ir LR Gen. prokuratūrą, nusiėpęs labai svarbų svarstomo asmens nukentėjimo nuo nacių faktą**. Toje „pažymoje“ nebuvo minimas nei J. Krikštaponį Baltarusijoje pavadavęs *Nikodemas Reikalas* – **visi meluojančių „liudininkų“ „duomenys“ buvo ištraukti tik iš konteksto, net nepatikrinus jų tikrumo.**

Bet, nors Centro teisininkai buvo apgaudinėjami, tačiau, pastarieji, laikydamiesi Lietuvos įstatymų: reikalaujančių papildomai ištirti okupacinių struktūrų duomenis – Centro prašymą nepagristai kaltinti asmenį atsisakė.

Taigi, iš aukščiau minėtų Istorijos instituto išsigalvotų-suklastotų „duomenų“ ar ne akivaizdu, jog jau tada Institutas Centrą galėjo spausti klastoti J. Krikštaponio biografiją netikrais „duomenimis“? !

Viena iš netikrų „duomenų“ **A. Rukšėnas pasižymėjo, tiesiogine prasme „paistalais“ apie unikaliausią J. Krikštaponio „demobilizacijos“ NESAMONE; net iš trijų batalionų sukurpta**

pasaka, kuri galima pripaišius dar vieną, galimai, visiškai neegzistuojantį 242-E batalioną (bent, tokio GOOGLE nerodo), „pasigrožėti“, SAŽININGAI PRISIPAŽINUS; nesančių - neegzistuojančių „žinių“ gausa, padažytų žalia spalva:

Konkrečių žinių apie tai, kada 2-osios kuopos vadas lt. J. Krikštonis buvo paleistas iš tarnybos mjr. Antano Impulevičiaus batalione, nėra. 1941 m. rugpjūčio, rugsėjo, spalio, lapkričio, gruodžio mėnesių įsakymuose, skirtuose lietuvių 2-ajam savisaugos batalionui, yra žinių apie batalione tarnavusių karininkų tarnybinių pareigų kaitą, jų perkėlimus į tarnybą kitur, demobilizacijas. Lt. J. Krikštonis (Krikštonis) tarp minėtų karininkų neregistruojamas (1941 rugpjūčio 26 d.–1941 m. gruodžio 31 d. įsakymai Kauno 2-ajam Pagalbinės policijos tarnybos (apsaugos) batalionui Nr. 1–64, LCVA, R-1444, ap. 1, b. 1, l. 44–45, b. 3, l. 113–363). Ši aplinkybė leidžia teigti, kad mjr. A. Impulevičiaus bataliono 2-osios kuopos vadas lt. J. Krikštonis 1941 m. gruodžio 31 d. dar ėjo savąsias tarnybines pareigas. Esama duomenų, kad 1942 m. rugsėjo 30 d. lt. J. Krikštonis buvo paleistas į atsargą iš 252-E bataliono (vadas mjr. Bronius Bajerčius). Konkrečių žinių apie tai, kad lt. J. Krikštonis (Krikštonis) buvo priimtas į šį batalioną, nėra. 252-E batalionas buvo suformuotas po to, kai Vokiečių tvarkos policijos vadas Lietuvoje plk. Wolfgangas Denicke 1942 m. gegužės 25 d. išleido ypatingą įsakymą dėl lietuvių policijos batalionų reorganizavimo. 1942 m. gruodžio mėn. mjr. B. Bajerčiaus vadovaujamas batalionas buvo išsiųstas į Liubliną saugoti Maidaneko koncentracijos stovyklos. Taigi, turimi

3

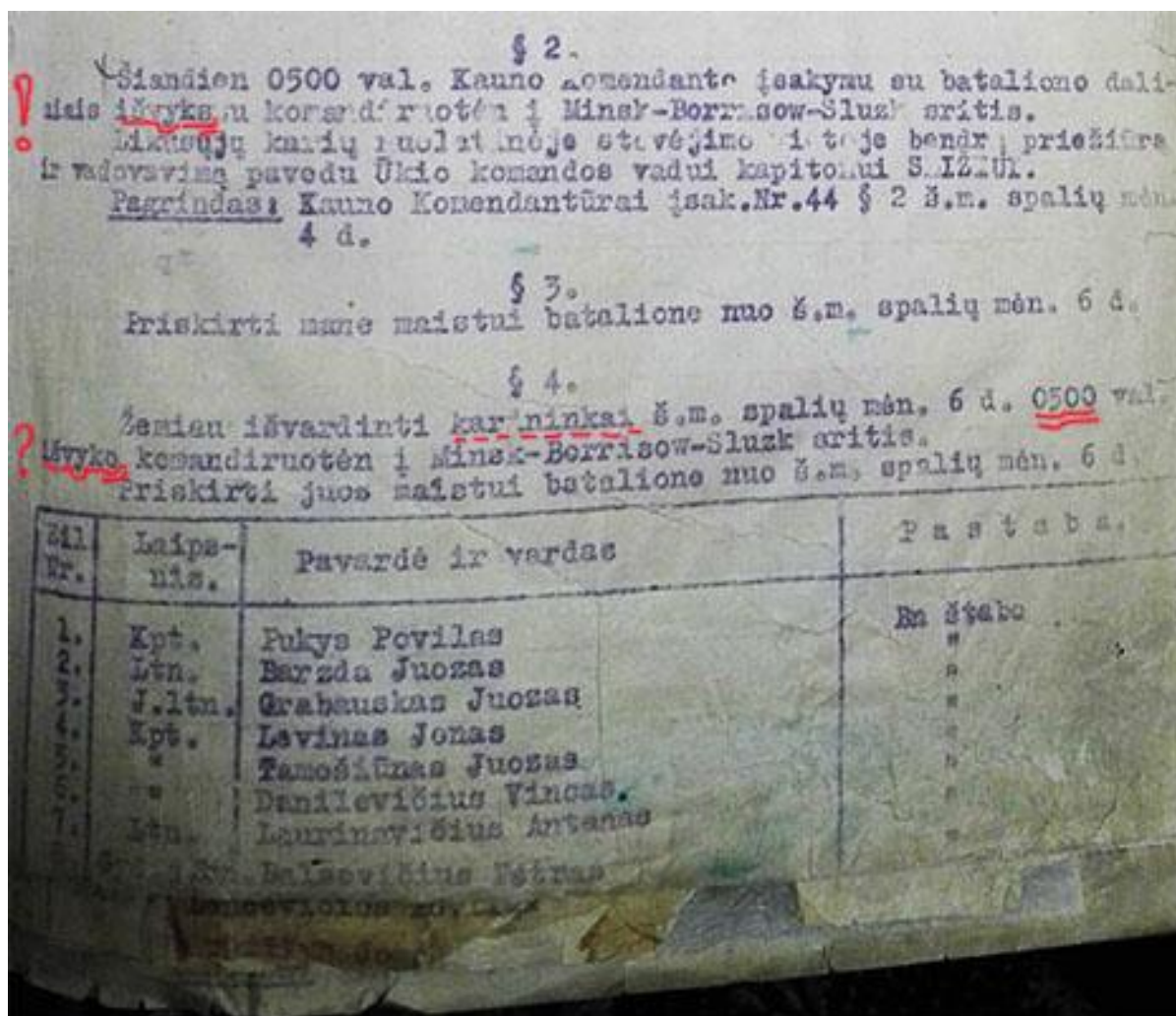
17 pav.: A. Rukšėno "pažymos" 3 psl. pabaiga. Galima pasididinti

duomenys leidžia teigti, kad lt. J. Krikštonio (Krikštonio) tarnyba mjr. A. Impulevičiaus batalione pasibaigė 1942 m. pirmoje pusėje, t. y. arba jį perkeliant į tarnybą 242-E batalione, arba jį paleidžiant į atsargą dar iki W. Denickės inicijuotos lietuvių savisaugos batalionų reorganizacijos. Po demobilizacijos iš 252-E bataliono, t. y. 1943 m. lt. J. Krikštonis (Krikštonis) tapo Lietuvos laisvės armijos (LLA) nariu. 1944 m. jis įstojo į Vietinę rinktinę ir buvo paskirtas

18 pav.: A. Rukšėno "pažymos" 4 psl. pradžia. Galima pasididinti

Pagal stilių čia 18 pav. pabaigoje po sudėtingiausio aiškinimo ir po parašymo "t. y.", pateikus metus, gali pasirodyti, kad jie priklauso „demobilizacijai“. Mat, paskaičius sudėtingiausią aiškinimą, dėmesingumas atbunka. O čia kaip tik ir cinizmo viršūnė, nes, nors nerasta jokių duomenų, bet vis tiek A. Impulevičiaus batalione 17 pav. „leidžiama teigti“, kad iki Naujų metų J. Krikštonis, neva, „ėjo pareigas“, kai, aplamai, neva, „Minske“ jo „buvimo“, „duomenys“ yra visiškai fikcija - tikėtina, kad bet kokio juristo būtų užprotestuota ta fikcija, nes A. Impulevičius, minėdamas savo Nr. 42 įsakyme savo šokiruojančiai keistu parašymu, kad visi iki vieno, ir tame tarpe J. Krikštonis į Minską, neva, „I Š V Y K O“ - tai ne tik istorikams, bet ir bet kokiems specialistams, privalantiems „turėti galvą ant pečių“, REIKIA ŽINOTI, KAD BŪTUOJU KARTINIU LAIKU JOKIE ĮSAKYMAI NEGALI BŪTI RAŠOMI, nes tai pats elementariausias pasityčiojimas iš įsakymo, ar ne galintis iššaukti prielaidą, kad A. Impulevičius atėjo į savo bataliono dislokacijos vietą Šančiuose ir savo bataliono nerado, nes batalionas jau gal buvo išvykęs? Todėl bataliono vadas tai ir

konstatavo, kad ne jis tikruoju šeiminku buvo, ir ne jis turės atsakyti už to bataliono nusikaltimus. Greičiausiai, todėl JAV ir neišdavė jo sovietams?

19 pav.: įsakymo Nr. 42 4-to paragrafo ir 2-tro paragrafo vaizdas su keistais, įsakymams komandiruotėms nebūdingais žodžiais IŠVYKS...U ir IŠVYKO KOMANDIRUOTĖN, kur nėra liepiamosios nuosakos, privalomos įsakymams, ir kur būtojo kartinio laiko "įsakyme" yra parodija. Juolab, tas įsakymas, panašu, kad atspausdintas iš anksto, numatant būseną,

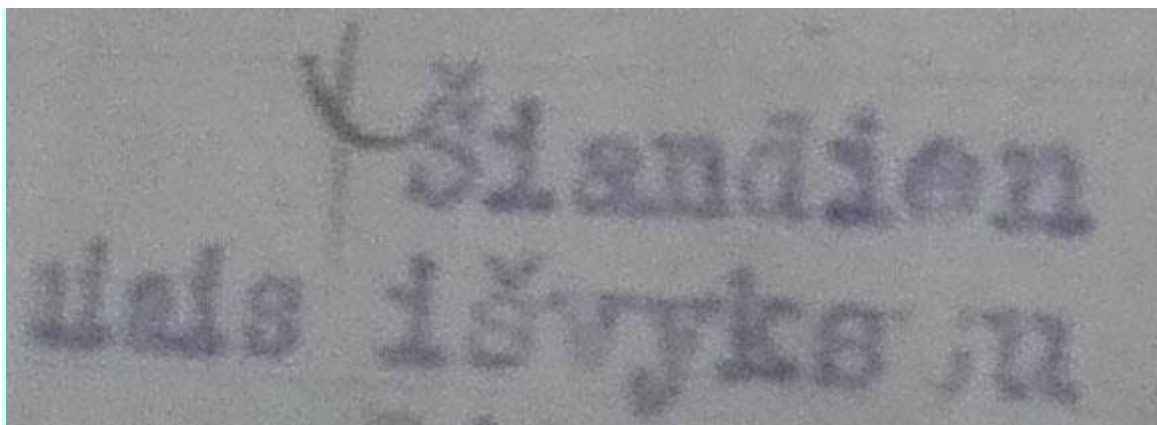
jog batalionas bus išvykęs, pagal Kauno Komendantūrai įsakymą Nr. 44 nuo spalio mėn. 4-tos dienos. Pagal 2-ą paragrafą pats bataliono vadas nurodo, jog jis išvyksta ir "Likusių karių nuolatiniame stovėjimo vietoje bendrą priežiūrą ir vadovavimą" pavedė Ūkio komandos vadui kapitonui S. SLIŽIUI, kur yra įrodymas, kad minėtas M. Kačiulis tikrai galėjo tada išvykos dieną likti antrajam į Minską išvykos reisui. Todėl šis kapitono S. Šližio palikimo atsakingu už likusių karių pasilikimą nuolatiniame stovėjimo vietoje įrodo, kad ne visi kariai išvyko, ir turėjo būti kitas išvykos reisas į Minską, ką nurodė Martynas Kačiulis, dėl ko jis iki spalio 10 dienos vykusią Rudenske žudynių atsidurti negalėjo - tose žudynėse jis būti negalėjo ir jo fantazijos apie, neva,

"Rudenske Krištaponį" yra išgalvotos - KGB užsakytos, apie ką čia žemiau bus paaiškinta išsamiau.

Kadangi 2-o paragrafo žodis IŠVYKS...U nėra aiškus, todėl čia žemiau 18 pav. pateikiamas jo stipriai išdidintas vaizdas.

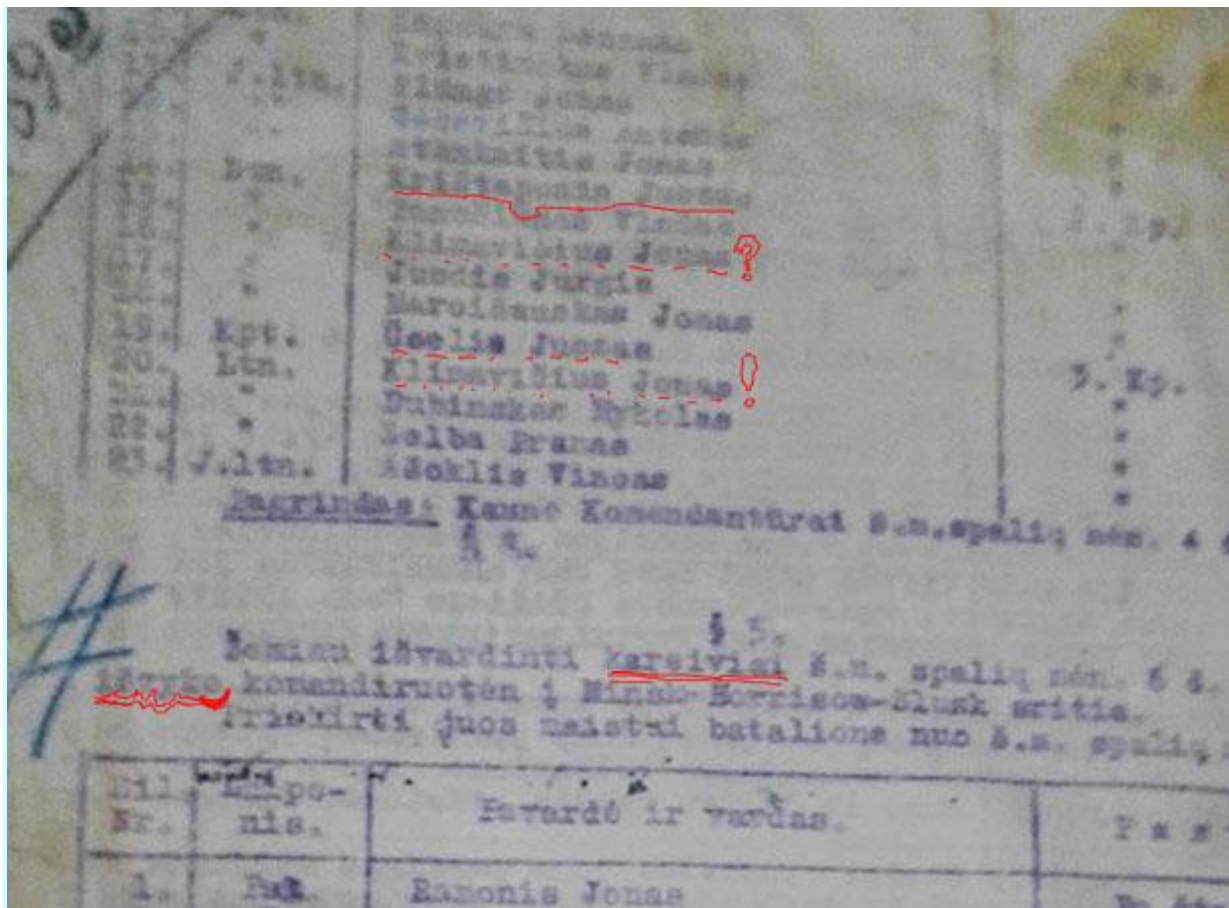
O šią nuotrauką taip pat galima ženkliai pasididinti-ATSIDARYTI VISĄ ĮSAKIMO PRADŽIĄ su didelės raiškos vaizdu.

Reziumuojant, šiame 4-tame paragrafe, nurodymas, jog KARININKAI IŠVYKO, bataliono vadas neneša atsakomybės už juos, nes jis tik Komendantūros įsakymą konstatuoja ir konstatuoja apie karininkų išvykimą, net, gal ir nepatikrinęs, ar jie tikrai išvyko į tą Minską?

20 pav.: 2-tro paragrafo neaiškaus IŠVYKS...U žodžio vaizdas; įrodantis, jog bataliono vadas, tikriausiai, rašo apie save, jog IŠVYKSTU, bet, vietoje raidės T, nežymiai pakartoja raidę S. Galima atsidaryti šio įsakymo vidurinę puslapio dalį.

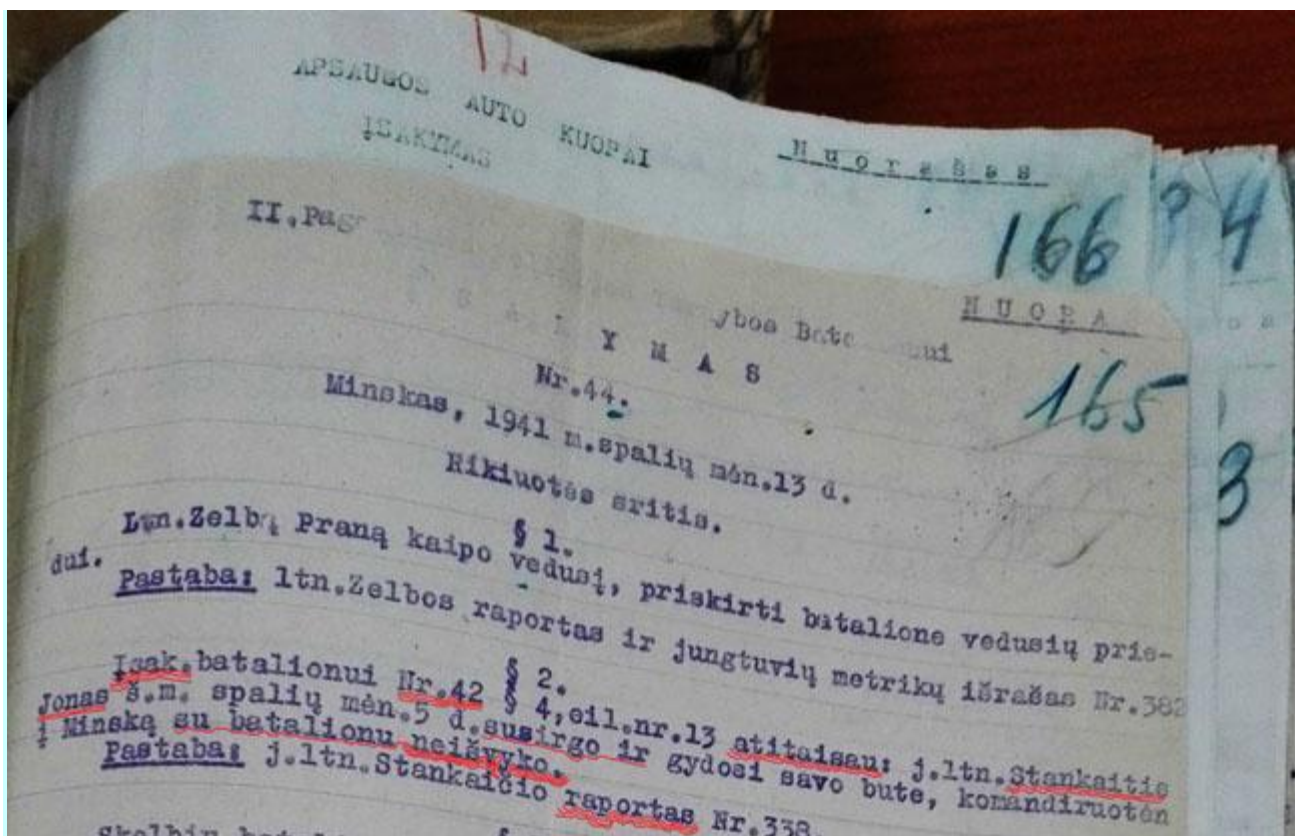
Iš čia aukščiau 20 pav. matome, jog matomo dar aukščiau 19 pav. to Nr.42 įsakymo 2-tro paragrafo dalyje bataliono vadas rašydamas sau įsakymą, skirtingai nei kitiems, rašydamas IŠVYKO, sau nerašo, kad „išvykau“, nes bebūtų nesąmonė, nes jau būdamas išvykęs, to įsakymo pasirašyti negalėtų. Tai todėl galėjo rašyti „išvyksiu“, ką ir matosi kažkoks žodis „išvyks“..., bet pagal sakinio tūrinį turėtų būti kitaip parašyta. Todėl čia 20 pav. išsididinus, pasimato, kad žodis „išvyks“ yra nebaigtas rašyti, ir labai neryškiai matosi antrą kartą pakartotos „s“ raidės pėdsakas, nors turėjo būti įmušta „t“ raidė. Todėl akivaizdu, jog norėta rašyti žodį IŠVYKSTU, nors parašymas „išvyksiu“ būtų kaip ir tiksliau. Aišku, reikėtų tada nurodyti, už kiek minučių žada išvykti, todėl pasirinko esama laiką, kad išvyksta. Todėl jis ir visiems kariams irgi galėjo rašyti, kad kariai „išvyksta“. Tačiau, kaip iš tikro dėl KAREIVIŲ išvykimo, matosi įrašymo forma čia žemiau:

21 pav.: įsakymo Nr.42 4-to paragrafo tęsinys, skirtas karininkams antroji dalis to sąrašo ir po to 5-tu paragrafu įsakymas KAREIVIAMS, nurodant jiems, kad jie jau IŠVYKO irgi, taip pat, kaip ir karininkai išvyko. **Raudonai čia šių eilučių autorius pažymėti:** *Ltn. Juozas Krikštaponis*; kitoje grafoje pažymėtas kaip 2-o. Kp. (kuopos) vadas, jo kuopai priklausantis su raudonu klaustuku pažymėtas *Jonas Klimavičius* ir toks pat BENDRAVARDPAVARDIS su šauktuku kaip *Jono Ūselio* - 3-čio Kp. vado pavaduotojas. Pirmajam bendravardepavardžiui šauktukas, nes jo biografija ypatinga Lietuvos karininkų sąvade (enciklopedijoje) kaip sovietų Kauno kalėjime nuteistojo mirties nuosprendžiu, o po to perteistojo į 10 m. lagerio ir iš kalėjimo išėjusiojo po Birželio sukilimo kartu su bataliono vadu Antanu Impulevičiumi, kurį kaip NKVD-istų iškankintą ir nervais pagadintą pažymi istorikas Simonas Jazavita savo knygoje "Kovok!" apie K. Škirpą, o pažymėtas toks pats **antrasis su klaustuku Jonas Klimavičius todėl, kad jis istorikams nėra žinomas** - nėra jo pavardės nei minėtame sąvade-Enciklopedijoje, nei LGGRTC-o batalionų karininkų sąrašė, nei mūsų-kraštotyrininkų tarp dokumentų LCVA archyve fonde R-1444 neaptikto dokumentų, kai visų karininkų dokumentai yra, sudaro vaizdą kaip "nuo gatvės paimtojo be jokių įsakymų" kad jo įrašas šiame Nr. 42 įsakyme gali būti lyg paties **A. Impulevičiaus sukurptasis, kaip J. Krikštaponiui iš kalėjimo išimti - GESTAP-ui apgauti su suklastotu-melagingu Raportu** vokiečių kalba parašytu, kurio istorikai dar nestudijavo. (tai silpnoka hipotezė, nes aptiktas ir kitoks tėvavardis, bet ...) Tikrumo vaido dėlei galima originalų vaizdą atsidaryti VISA šio įsakymo antrąjį lapą.

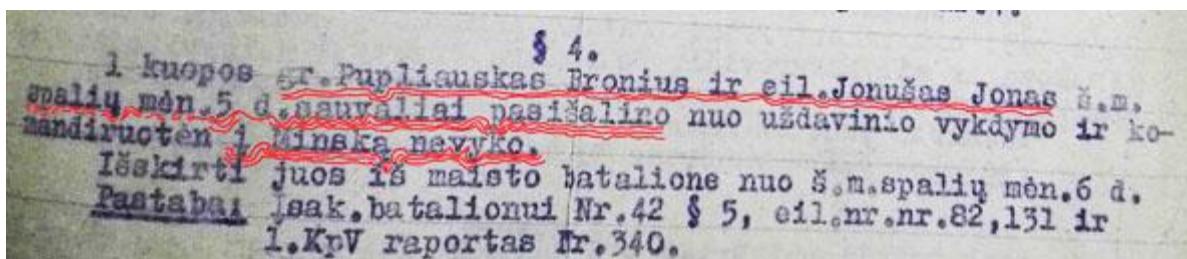
Tokių šio Nr.42 įsakymo lapų yra net 8 su pusės tūkstančio bataliono karių pavardėmis, spausdintu, atrodo, tik su viena spausdinimo mašinėle, kuriuos visus, akivaizdu, reikėjo spausdinti daugiau, kaip dieną; gerokai prieš išvyką, kuriame gali būti ir netikslumų. Jau vien, žodžiai IŠVYKO, o ne „išvyksta“, arba „išvyks“ ar turėtų „išvykti“ (nerašau, kad „įsakau išvykti“, kaip visuose komandiruotės įsakymams būna), nes galima manyti, kad jei jau tas į s a k y m a s Nr.42 nuo 1941 m. spalio (taip mėnuo tada vadinosi) mėn. 6 d. Rikiuotės sričiai skirtu (perskaityti per rikiuotę) paragrafą 1-mą, skelbiant Kauno Komendantūros (tų metų) spalio 4 d. Nr. 44 įsakymą ir prašant Kariams perduoti „*nuo Pono pirmojo Generalinio Tarėjo generolo KUBILIŪNO*“ dėl išvykstant „*į garbingą žygį ...*“, tai atkartoti jau nuo savęs kaip A. Impulevičiaus asmenybės, gal buvo negalima? (Čia reikia TIKRŲ istorikų klausti.)

Tačiau, **BŪTOJO KARTINIO LAIKO įsakyme taikyta forma gali būti įrodymu, kad 2-ojo bataliono vadui majorui Antanui Impulevičiui NEBUVO GALIMYBĖS PATIKRINTI, kas iš tų įsakyme nurodytųjų IŠVYKO, O KAS NE** - ir tai, akivaizdžiai įrodo, jog A. Impulevičius atvykęs į Minską, iš karto spalio mėn. 13 d. įsakymu Nr. 44-tuoju, paragrafu 2-uoju matomu 22 pav. prieš savaitę rašytą įsakymą Nr. 42 ATITAISO dėl neišvykusio leitenanto Jono Stankaičio bei ...

22 pav.: žinomo Nr. 42 įsakymo ATITAISYMO pavyzdys leitenantui Jonui Stankaičiui, kurį galima atsidaryti išdidintą originalą.

Tame pačiame 44-tame įsakyme yra 4-tas paragrafas, kuriame lygia taip, matant čia 23 pav., atitaisomas Nr. 42 įsakymas DĖL NEATVYKŲSIŲJŲ į Minską - jau sauvaliai pasisalinusiųjų:

23 pav: to paties įsakymo Nr. 44. (jį galima pamatyti VISĄ per visą psl. o taip pat lygiai tokį patį pamatyti VISO psl. su tais pačiais raudonais pažymėjimas šių eilučių autoriaus atliktais aiškumo dėlei) paragrafas 4-tas taip pat į Minską NEIŠVYKUSIEMS - SAUVALIAI PASIŠALINUSIEMS toks pat ATITAISYMO įsakymas iš maisto išskirti, Pastaboje nurodant to paties garsiojo įsakymo Nr. 42 paragrafe 5-tame nurodomos tų pasišalinusiųjų eilės numeriai, o taip pat ir **raportas dėl pasišalinimo.**

Svarbiausia, **atitaisomas buvęs įsakymas pagal kažkokį dokumentą, kaip Raportą**, o susirgus ir net dar pridėdant gydytojo pažymą. Todėl, A. Rukšėnas privalėjo atkreipti dėmesį į tai, kad jeigu yra žinia, kad J. Krikštaponis buvo GESTAP-o sulaikytas, tai jau PAGAL TEISINĘ LOGIKĄ, bataliono vadas A. Impulevičius naikinti J. Krikštaponiui išvykos į Minską nekaip negalėjo, jei apie tai iš GESTAP-o negavo jokio rašto ar raporto paties sulaikytojo. Tuo labiau, kad NIEKINIS A. RUKŠĖNUI DOKUMENTAS PRIVALĖTŲ BŪTI IR DĖL PRIEDO PRIE ALGOS J. Krikštaponiui, nes apie jo sulaikymą, batalionui jau turėjo būti žinoma - jau, vien, pagal sesers Veronikos Atsiminimus, kur iš kart po J.

Krikštaponio sulaikymo, dėl pastarojo išlaisvinimo iš kart įsijungė jo draugai (aišku, ir batalione labai svarbūs, gal, buvę, ką galima įžiūrėti iš LCVA R-1444 pačių svarbiausių dokumentų, apie ką čia detaliau žemiau ...), ir labai artimas giminaitis generolas S. Raštikis, esantis pats įtakingiausias Lietuvoje kaip politinis asmuo (bendravęs su Ribentropu ir net su A. Hitleriu bei su Stalinu) su kuriuo **GESTAP-as tikrai skaitytis privalėjo, nes pagal istoriką Simoną Jazavitą, kaip nuo LLV vykdė nesėkmingas derybas dėl žydų žudynių nutraukimo.** (Apie tai ir J. Krikštaponis galėjo turėti neigiamą nusistatymą prieš nacių.)

Taip, kad **nacių sulaikytasis J. Krikštaponis galėjo būti laikomas kaip Lietuvos karininkas patekęs į nelaisvę kitos valstybės dispozicijon, dėl ko atsakyti jo žmonai priklausanti priedo prie atlyginimo negalėjo būti jokio juridinio pagrindo.** Todėl kaip pati šlykščiausia M. Pocius manipuliacija turėtų į istorikų rengimo vadovėlius būti įrašyta, kai savo publikacijoje ir Pažymoje dėl to priedo prie atlyginimo jis nuo skaitytojų nuslepia to priedo paskirtį ir tą priedą „prilipdęs“ prie Rudenske vykdytų žudynių - skaitytojui susidaro įspūdis, jog tai „priedas už žudynes“, kaip „sunkus-kenksmingas darbas?“. Tai, ar ne elementarus **NEUROLINGVISTINIS PROGRAMAVIMAS**, skaitytojui nuteikti prieš Didvyri?

5-toji tema:

Kodėl fantazuota apie „demobilizaciją“?

Taigi, grįžtant prie Alfredo Rukšėno „pažymoje“ dėl J. Krikštaponio, neva, „paleidimo į atsargą“ ilgiausią aiškinimą, užimančią net 1/4-tąją jo „pažymos“ dalį, kur 17 pav. yra **NUOŠIRDŽIAUSIAS** Alfredo PRISIPAŽINIMAS, parašant:

„1941 m. rugpjūčio, rugsėjo, spalio, lapkričio, gruodžio mėnesių įsakymuose, skirtuose lietuvių 2-ajam savisaugos batalionui, yra žinių apie batalione tarnavusių karininkų tarnybinių pareigų kaitą, jų perkėlimus į tarnybą kitur, demobilizacijas. Ltn. J. Krikštaponis (Krištaponis) tarp minėtų karininkų nefigūruoja.“ (Pabraukta šių eilučių autoriaus)

Tačiau jo tolimesnis parašymas, kad *„Ši aplinkybė leidžia teigti, kad mjr. A. Impulevičiaus bataliono 2-osios kuopos vadas ltn. Juozas Krištaponis 1941 m. gruodžio 31 d. dar ėjo savąsias tarnybines pareigas.“*, pagal čia aukščiau išsiaiškintą A. Impuliavičiaus Nr. 42 įsakyme būtojo kartinio laiko žodį „išvyko“ (į Minską) naudojimo faktą ir faktus, kad 3 kariškiai buvo, vis tik, neišvykę, dėl ko buvo atitaisytas minėtas įsakymas, paneigiant tų 3-jų neišvykimą. Tai jau pagal tuos faktus minėtas keistas tas A. Impuliavičiaus įsakymas yra visiškai niekinis, nes yra įrodyta, kad galėjo ir daugiau kariškių neišvykti, dėl kurių nebuvo parašyti raportai, ar ...

Taip, kad **Minske ir J. Krikštaponis būti negalėjo, jeigu jis tuo metu nacių galėjo būti laikomas kalėjime.** Tuo labiau, kad jis kalėjime buvo laikomas vienoje kameroje su komunistais, apie kuriuos štandartenfiureris Karlas Jägeris savo garsioje Holokausto kronikoje-ataskaitoje apie komunistus buvo parašęs taip:

33-holokausto-lietuvoje-buhalterija-karlo-jegerio-suvestines-zinios-apie-operatyvinio-burio-3-

Kaliniai buvo išrikiuojami kalėjimo kieme ir, remiantis sąrašais bei dokumentais patikrinami. Tie, kurie buvo be reikalo įkalinti dėl menkų nusižengimų, buvo sustatomi į atskirą grupę. Tie, kuriuos mes, turėdami galvoje jų nusižengimus nuteisėme 1–3 ir 6 mėnesiams, irgi buvo išrikiuoti atskirai, kaip ir tie, kuriuos reikėjo likviduoti – nusikaltėliai, komunistiniai veikėjai, politvadovai ir kitoki padugnės. Papildomai prie paskirtos bausmės dalis kalinių, kiekvienas pagal kokį nusikaltimą buvo padaręs, ypač komunistiniai veikėjai, gavo čia pat nuo iki 40 rimbo smūgių. Baigus patikrinimą, kaliniai buvo nuvaryti atgal į savo

24 pav.: ištrauka iš Karlo Jägerio garsios ataskaitos - Holokausto buhalterijos: „Suvestinių žinių apie 3-čio operatyvinio būrio teritorijoje iki 1941 m. gruodžio 1-os dienos įvykdytas egzekucijas“, kurios yra publikuojamos „Vilniaus anarchistų grupės, veikusios - 2005-2015 metais, svetainės archyve, kuriame“ ... yra „... informacijos anarchizmo teorijos ir praktikos klausimais“ - taip skelbia galimai ekstremistinis ANTIFA „Anarchijos“ tinklalapis, kurį, galimai, moderuoja žinomas tyrinėjimo entuziastas Evaldas Balčiūnas, kuris pagal M. Pocių buvo 2011-03-04, atseit, „pirmą kartą“ apie J. Krikštaponį iš neigiamos pusės parašęs ir, gal, jo dėka minėtas protesto piketas buvo Giedriaus Grabausko įvykdytas, kai ištikrųjų, labiausiai šį Didvyrį apšmeižęs buvo 2007 m. A. Rukšėnas savo įstaigos moksliniame žurnale, grubiai antimoksliniu straipsniu, pamindamas elementarios etikos ir padarumo reikalavimus, apie ką čia žemiau. O platesniam susipažinimui apie šią Karlo Jägerio ataskaitą, galima tą VISĄ ataskaitą atsidaryti Anarchijos svetainėje, - **raudonai NUOTRAUKOJE** šių eilučių autoriaus **pabraukta dėmesiui atkreipti, kiek laiko komunistai buvo kalinami.**

Pagal 24 pav. matomą Karlo Jägerio aiškinimo pabaigą, tai už tos nuotraukos gale ir už jos ribų buvo rašoma, jog „*Baigus patikrinimą, kaliniai buvo nuvaryti atgal į savo kameras. Tie, kurie turėjo būti paleisti, buvo sustatomi į koloną ir nuvedami į turgavietę. Ten į juos buvo kreipiamasi trumpa prakalba ir po to, daugelio gyventojų akivaizdoje, jie buvo paleidžiami.*“

Reikėtų paminėti, jog toje Karlo Jägerio ataskaitoje buvo pažymėta apie perpildytus Lietuvos kalėjimus ne tik komunistais, bet ir komjaunuolėmis nepilnametėmis, kurios per prievartą prie sovietinių okupantų buvo suvarytos, kad galėtų kokią darbą gauti. Todėl Karlas Jägeris kaip ir pyko ant „*neįsisąmoninto lietuviško gaivalo*“, kas tokiais žodžiais toje ataskaitoje išreikštas pyktis dėl persistengimo suiminėti bet ką, nes perpildytuose kalėjimuose buvo ir antisanitarinės sąlygos.

Svarbiausia, reikia paminėti, jog čia ne bet koks "dokumentukas", o Lietuvoje įvykdyto masinio žydų naikinimo viršininko ir apskaitininko SS pulkininko (*Standartenführer*) Karlo Jägerio, kaip 3-čiojo operatyvinio būrio (OB 3) vadovas. Jo 1941 metų rugsėjo 10 d. ir gruodžio 1 d. raportai – tai savotiškos masinių žudynių Lietuvoje buhalterinės knygos. 1941 m. gruodžio 1 d. ataskaitoje „Suvestinės žinios apie operatyvinio būrio 3 teritorijoje iki 1941 m. gruodžio 1 d. įvykdytas egzekucijas“ SS pulkininkas Karlas Jägeris išvardijo jo nurodymu ir paliepiamu įvykdytas egzekucijas ir nurodė tikslų nužudytų žydų bei komunistų skaičių.

Tai, kaip matome, kad pagal štandartenfiurerio Karlo Jägerio ataskaitą, aprašomasis periodas yra tik 1941 m. vasarą, nes ir tos ataskaitos terminas jo paties dokumento pavadinime įvardintas iki 1941 m. gruodžio 1-os dienos.

Kaip matome iš to dokumento, komunistai buvo nuteisti 1-3 ir 6 mėnesiams ir panašiai **iki**

Naujų metų komunistų kaip jų kalėjimuose neturėjo likti.

Todėl sveiku protu nesuvokiama, kaip, pagal M. Pocių, 2021-12-02 Ukmergės konferencijoje pareiškusio, po savo pranešimo paskutiniąją dalį apie „gandus“, buvo pasakyta:

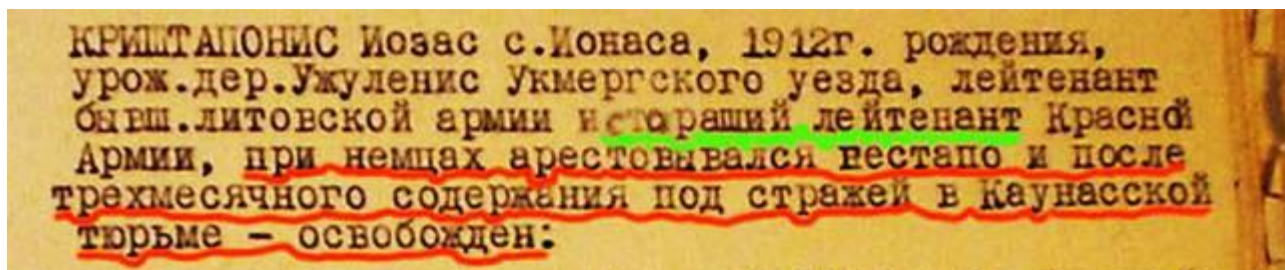
„Viešai skleidžiami gandai, kad Krikštaponis negalėjo dalyvauti žudynėse, nes 3 mėnesius buvo kalinamas GESTAP-o, - neturi pagrindo, nes jis kalėjo jau demobilizuotas ... - nuo 1942 m. rugsėjo iki 1944 m. liepos.“

Deja, pranešėjas vėl tą patį padarė **Lietuvos ir Ukmergės visuomenės kaip ir eilinę apgavystę**; lygiai taip pat, kaip ir 2014-06-30 Istorijos institutas rašė Ukmergės tuometiniam merui Vydui Pakniui, patį absurdiškiausią raštą buvo parašęs, čia aukščiau 14 pav.: paminėta.

Absurdas, nes VĖL Instituto vardu pasakyta absoliučiausia nesąmonė, nes nuo 3-jų mėnesių vos ne iki 2-jų metų M. Pocius prailgina J. Krikštaponiui kalinimo laikotarpį Toks Istorijos instituto atliktas eilinis NUSIŠNEKĖJIMAS, kaip ir 2014-06-30 NUSIRAŠYMAS, taip pat J. Krikštaponiui prailginus tarnybą 2/12-ame batalione net iki 1944 m..

Net jam tada buvo nepalikta laiko nei kada kalėti, nei antinacinėje veikloje dalyvauti ir nei Vietinėje rinktinėje būti, nei Lietuvos laisvės armiją (LLA) kurti ir tuo pačiu nepalikta vietos partizanų Vyčio apygardai įkurti. Pagal josios ryšininko-Magadano kalinio ir žinomo tautodailininko Mykolo Dirsės atsiminimus, užfiksuotus Šilų bibliotekoje dirbusios kraštotyrininkės Audronės Astrauskaitės, bei 2009 m. jos straipsnyje XXI-amžiuje publikuotus bei jo ištrauką čia žemiau 26 pav. matomos, iš tikrųjų partizanų Vyčio apygarda buvo ne kaip istorikai nusirašę nuo NKVD dokumento kokį mėnesį prieš J. Krikštaponio žuvimą, lyg, pusmetį Partizanai būtų veikę be apygardos, ir, lyg, "būtų reikėję iš NKVD gauti leidimą" partizanų apygardai kurti, kai tikrumoje ji buvo įkurta dar vokiečiams nepasitraukus Partizanų sąskrydyje Liepos 20 d. miške už Lėno kapinių, čia žemiau 27 pav. tolimoje už to paties Mykolo Dirsės suprojektuoto Partizanams atminti Gedimino stulpų pavidalo paminklo.

Taigi, keistai ignoruojant Partizanų metraščius, dabar J. Krikštaponių Institutas iki 1944 m. laiko jau ne „batalione“, kaip teigė savo 2014-06-30 „rašte“ Ukmergės merui V. Pakniui, o pagaliau, jau „perkėlė iš bataliono į kalėjimą“! Ar ne per kalėjime ilgai mokslininkui laikyti iki net dviejų metų? Toks išpūdis, kad vėl M. Pocius galimai nematė dokumento apie J. Krikštaponio kalinimą šio:

25 pav.: Šių eilučių autoriaus Ypatingajame archyve atrasta ir pirmą kartą viešai paskelbta bei aiškumo dėlei Fotošopu žaliai-raudonai pabraukta NKVD generolo P. Kapralovo „доносс“-o ištrauka, skirta generolui-pulkininkui Tkačenkai ta dalis, kurioje nurodomos pagrindinė žinios apie šios temos herojų svarbiausias teiginys, kad J. Krikštaponis („Krištaponis“) prie vokiečių GESTAP-o buvo suimtas ir 3-is mėnesius buvo kalinamas Kauno kalėjime. Šio raštelio [nuotrauka galima pasididinti ir VISA](#) perskaityti

Tokia vėl pasakyta M. Pocius nesąmonė įrodo, jog ir šio NKVD dokumento savo

akyse gal nematė, nors apie jį nuo kažko, gal, nurašė ir įrašė į savo Pažymą bei minėtą „moksline“ publikaciją?

Nesąmonė M. Pocius pasakyta yra dar ir todėl, kad, neva. „po demobilizacijos“ J. Krikštaponis ne kaip negalėjo būti suimtu, nes tada jo giminaitis generolas S. Raštikis kreiptis į GESTAP-ą dėl civilio asmens ne kaip nebūtų galėjęs - tada ir jokių nebūtų nei motyvų ir nei tikslo išprašinėti iš kalėjimo civilio asmens, dar ir tada, kai jau vokiečiai pyko ant lietuvių dėl jų ėjimo į Weimachtą ir dėl SS legiono sudarymo boikoto (Lietuva beveik vienintelė Europoje, kartu su Lenkija ir Graikija to SS legiono nesudarė) ir todėl net pats J. Raštikis gal būtų atsidūręs Štuthofio mirties stovykloje šalia „Dievų miško“?

Ar pagal mokyklinę programą M. Pocius skaitė *Balio Sruogos* ir dar kunigo *Stanislo Ylos* veikalus apie „Dievų mišką“? **Kodėl Istorijos instituto XX-to amžiaus istorikas dar ignoruoja net mokyklinio lygio Lietuvos istorijos žinias apie XX-tą amžių**, dėl J. Krikštaponio suėmimo-kalinimo, neva, „vėlesniu“ laikotarpiu, kai standartfiureris Karlas Jegeris Holokausto kronikoje nurodė laikomus komunistus kalėjimuose tik iki 1941 m. pabaigos? Juk J. Krikštaponis vienoje kameroje su jais buvo laikomas.

Be to, **kodėl M. Pocius ignoruoja ir savo parašytas žinias savo Pažymoje apie J. Krikštaponį?** Negi jis neskaitė, ką parašė, ar už jį kažkas kitas parašė? Tokie klausimai jau daug kartų iškyla, ties daugelio jo „teiginių“ neaiškių. Kaip galėjo J. Krikštaponis kalėti net iki „1944 metų liepos“, kai jis jau liepos 20 d., bendravo su besitraukiančiais vokiečiais? (Bendravo jų „kalėjime sėdėdamas“?) Juk jis kaip tik tada išgelbėjo kaimą nuo sudeginimo, vokiečius atitraukęs nuo nusikaltimo! Be to, su vokiečiais buvo sutaręs dėl ginklų ir, turėdamas lakūną savo sukurtoje Vyčio apygardoje, tuos ginklus paskraidino iš Vokietijos. Apie tai XXI-as amžius rašė taip:

Vokiečių okupacijos laikais Juozas slapstėsi savo namuose. Kai buvo aišku, kad vokiečiai karą pralai Juozo ėmė ieškoti raudonieji partizanai. Liepos mėnesį Juozas išėjo iš namų ir artimieji nieko apie jį nežino. Motina vis verkė, kodėl jis nebėgo į užsienį.

Grįžtant rusams, daug jaunimo atėjo pas karininką Juozą Krikštaponį į mišką, bet jis liepė jiems eiti namus. Pasiliko tik tie, kuriems grėsė sovietų armija ar suėmimas. Lietuviai nenorėjo su rusais eiti kariauti prieš valstybes. Juozas Krikštaponis užmezgė ryšius su kitais partizanais. Jų būryje buvo lakūnas. Jį išsiuntė į Vokietiją parvežti ginklų. Parvežęs ginklus, lėktuvas nusileido ne toje vietoje, kur buvo sutarta. Rusai pamatė ir prašė gaudyti. Ginklai buvo sukrauti netoli Jenčenkovo namų, rodos, jų duktė buvo areštuota.

1944 m. liepos 20 dieną miške už Lėno kapinių vyko pirmasis partizanų saskrydis. Buvo susirinkę apie partizanų. Suvažiavime įkurta Vyčio apygarda, jos vadu išrinktas Juozas Krikštaponis. Partizanai aptarė veiklą, struktūrą, priėmė priesaiką. Buvo nuspręsta slapstyti mažesniais būreliais. Jaunesniesiems slapstyti namuose, kai kuriems davė ir ginklų. Taip buvo sukurta pagrindinė Lietuvos kariuomenė.

Juozas Krikštaponis buvo tikras Lietuvos patriotas, labai geras organizatorius, turėjo gerą iškalbą. Ryšių užsieniu buvo palaikomi irgi per J. Krikštaponį, nes jis mokėjo užsienio kalbas.

26 pav.: iš XXI-mo amžiaus publikacijos ištrauka, kurią [VISA](#) galima paskaityti [ČIA](#).

Tuo labiau, kad **jog J. Krikštaponis 1944 m. liepos 20 d. rengia PIRMAJĄ Partizanų SASKRYDĮ dar, kai prie Šventosios upės vyksta žiaurus mūšis** ir kai į Ukmergę sovietai įžengs tik po 5-ių dienų!

Tai ar ne tokio Lietuvos istorijos instituto „supratimo“ dėka buvo ignoruotas Pirmojo Pasipriešinimo prieš antrąją sovietinę pagerbimas? Ar ne todėl, tas „pirmasis“ pasipriešinimas buvo paminėtas to asmens, kuris tuo metu dar slapstėsi ir pasižymėjo tik Partizaninio pasipriešinimo pabaigoje? Ar šitaip iškraipoma Lietuvos

istorija ne Lietuvos istorijos instituto dėka? Ar ne šio Instituto dėka buvo ignoruotas ir J. Krikštonio dėdės - Pirmojo Lietuvos Prezidento Antano Smetonos 150-mečio jubiliejus? Kodėl per jubiliejaus dieną per LRT radiją kas valandą per „žinias“ Istorijos instituto direktoriui *Alvydui Nikžentaičiui* būtina buvo tyčiotis¹ iš jubilato? Kodėl periferijoje istorija geriau suvokiama ir ji labiau gerbiama, negu sostinės „elito“? Nuo kada jubilatai „pagerbiami“ patyčiomis? Tai, gal Vasario 16-toji buvo „istorinis nesusipratimas“, kad LIUOSA Lietuva atsirado, jei „nereikia“ pagerbti Pirmojo Lietuvos Prezidento jubiliejaus valstybiniu mastu? Kodėl pačius svarbiausi Lietuvai įvykius tik savivaldybės susipranta paminėti?

27pav. Liepos 20-toji - Pirmojo pasipriešinimo įvykis, tą dieną įvykusio Pirmojo Partizanų sąskrydžio jubiliejinis faktas, fiksuotas buvusi Vyčio apygardos ryšininko - tautodailininko *Mykolo Dirsės*, kuris sukūrė Partizanams atminti paminklą, pastatyta kolūkio lešomis dar sovietmetyje, laike Tautinio Atgimimo. Tas Pirmasis Partizanų sąskrydis įvyko miške už to M. Dirsės paminklo toluomoje matomo ir apie visą tai detalai galima paskaityti, kaip prie paminklo A. Smetonai liudininko pasakojimo liudininkas Petras Vanagas pasakoja Ukmergės merui Dariui Varnui ir visuomeninių organizacijų atstovams, kaip J. Krikštonis išgelbėjo kaimą, ar net visas gyvenvietes Lėno-Užulėnio nuo sudeginimo - apie visus pasakojimų variantus ir kitą analizę galima paskaityti pagal inter. adresą <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/pasipriesinimui-80/index.htm> Koliažas, kurį atminčiai galima [pasididinti](#), o taip pat galima [labai stipriai pasididinti](#), o jeigu vaizdai per dideli, tai galima [šiek tik padidinti](#)

¹ - kai buvo Pirmojo Lietuvos Prezidento Antano Smetonos 150-mečio jubiliejus -2024 m. rugpjūčio 10 d. kas valandą per LRT radijo žinias nuo 3:40 įrašo diktoriaus paminėjo Pirmojo mūsų Valstybės Prezidento reikšmę, kai jubiliejus yra gera

proga Valstybei susimąstyti, kaip elgiamasi su šiuo Prezidento atminimo, tai nuo 4:06 įrašo dalies, kaip ne keista, bet jau porą savaičių kaip tapęs ne Instituto direktoriumi Alvydas Nikžentaitis pasiūlo ne tik ne išskirti iš kitų prezidentų, bet pasityčiojančiai pasakė, kad A. Smetona buvo, neva, „demokratijos duobkasy“, lyg aplinkui, kaip kaimyninėje sovietų Rusijoje Didysis Spalio perversmas su milijonais gyvybių nusinešimu buvo „demokratijos pergalė“, kai tada priešiškoje Lenkijoje pusmečiu ankščiau pats generolas sukelia Gegužės perversmą ir tai sukelia Lietuvai pavojų, tai. čia irgi „demokratija“, Italijoje Musolinio taip pat „demokratija“ įvesta? Tai, ar **buvęs Istorijos Instituto direktorius yra kažkokios kitos šalies atstovas, ar visiškai nežino mokinių 9-10 kl. kurso?** Juk to amžiaus mokiniams yra parašyta, kad K. Griniaus bendražygiai, buvo politiniai idealistai, kad užgniaužti demokratiją tada skatino Italijos, Portugalijos, Lenkijos patirtis ir nesubrendusios demokratijai patirtys. Apie tai 9-10 kl. mokiniams internetiniu adresu <https://www.mokslobaze.lt/1926-m-valstybinis-perversmas-lenkijoje.html>, o tai pat dar <https://istorija9-10.mkp.emokykla.lt/turinys/1926-m-gruodzio-17-d-perversmas-2/> Juolab, pats Istorijos institutas 2021.12.04 20:44 per LRT.lt rašo apie Polsuckio šešėlį tarpukario Lietuvoje, internetiniu adresu <https://www.lrt.lt/naujienos/nuomones/3/1548172/pilsudskio-seselis-tarpukario-lietuvoje-kalitimai-isdavystemis-s-lapti-pokalbiai-ir-mislingi-90-tukst-lenku-zvalgybos-doleriu?srsltid=AfmBOooUinqUUQIrVffjBawwy8CVTEZ8FMNAGbLYGk6URX9SsZksaR2L> O pats šmeižimas jubilioato vyko internetiniu adresu <https://www.lrt.lt/mediateka/irasas/2000354857/lrt-radijo-zinios?episode=2336678&season=%2Fmediateka%2Fvideo%2Flrt-radijo-zinios%2F2024&page=36>

Tokia vėl pasakyta M. Pocius nesąmonė ar ne įrodo, jog ir šio [25 pav](#) NKVD dokumento savo akyse gal nematė, nors apie jį nuo kažko nurašė ir įrašė į savo Pažymą bei minėtą „mokslinę“ publikaciją? Tuo labiau, kad iškyla klausimai ir tokie:

1. Jeigu istorikas būtų matęs ir studijavęs [25 pav](#) parodytą dokumentą, tai tikriausiai kitaip tą sakinį būtų suformulavęs, jei, išvis į šią problemą gal būtų kitaip pažiūrėjęs?
2. Nors, jeigu ir norėjo J. Pocius pasakyti ir būtų aiškiau pasakęs, kad „tas trijų mėnesių laikotarpio kalinimas buvo, kažkur, po demobilizacijos iki 1944 m. tarpe“, tai būtų suprantamiau ir, gal, įtikinamiau, jeigu to „liepos“ mėnesio būtų nepaminėjęs?
3. Taigi, tas liepos mėnesio paminėjimas jau kaip ir iš Partizaninės veiklos pasityčiojimas gaunasi, pasiruošimą tam periodui ignoruojant?
4. O, svarbiausia, ar M. Pocius iš savęs nesityčioja, su tokiu kategorišku teiginiu?
5. Pirmiausiai, negi pamiršo, kad savo Pažymos pabaigoje rašė apie, neva, „prieštarinę“ informaciją, kai po kalėjimo J. Krikštaponis VISĄ NACIŲ OKUPACIJOS LAIKOTARPĮ SLAPSTĖSI NUO VOKIEČIŲ ???
6. Ar galima pamiršti, kas jo paties Pažymoje parašyta ir ignoruoti, savo paties parašytus teiginius?
7. Ir ignoruoti „galima“ net 1947 m. NKVD dokumentą, kuriame rašoma, jog J. Krikštaponis slapstėsi nuo vokiečių Ukmergės rajone?
8. O gal, A. Rukšėnas nepasakė M. Pociui apie tą dokumentą ir jį paliko kvailio vietoje?

Todėl negalima suvokti sveiku protu, koks yra super žemas „istorinio supratimo“ lygis, kai net mokiniai iš bendrosios vokiečių okupacijos situacijos; gal, net pagal mokyklinę programą galėtų išprotauti, jog J. Krikštaponis galėjo būti suimtas tik okupacijos pradžioje? O kas bus, jeigu jis buvo suimtas ne pagal

loginio mąstymo stereotipą?

Tai tada, ar ne verta vėl sugrįžti prie aukščiau nagrinėtos A. Rukšėno sugalvotą [17 pav18 pav.](#), demobilizacijos grožybės“ ir čia žemiau vėl pakartot?

Konkrečių žinių apie tai, kada 2-osios kuopos vadas lttn. Juozas Krištaponis buvo paleistas iš tarnybos mjr. Antano Impulevičiaus batalione, nėra. 1941 m. rugpjūčio, rugsėjo, spalio, lapkričio, gruodžio mėnesių įsakymuose, skirtuose lietuvių 2-ajam savisaugos batalionui, yra žinių apie batalione tarnavusių karininkų tarnybinių pareigų kaitą, jų perkėlimus į tarnybą kitur, demobilizacijas. Lttn. J. Krištaponis (Krištaponis) tarp minėtų karininkų neregistruojamas (1941 rugpjūčio 26 d.–1941 m. gruodžio 31 d. įsakymai Kauno 2-ajam Pagalbinės policijos tarnybos (apsaugos) batalionui Nr. 1–64, LCVA, R-1444, ap. 1, b. 1, l. 44–45, b. 3, l. 113–363). Ši aplinkybė leidžia teigti, kad mjr. A. Impulevičiaus bataliono 2-osios kuopos vadas lttn. Juozas Krištaponis 1941 m. gruodžio 31 d. dar ėjo savąsias tarnybines pareigas. Esama duomenų, kad 1942 m. rugsėjo 30 d. lttn. J. Krištaponis buvo paleistas į atsargą iš 252-E bataliono (vadas mjr. Bronius Bajerčius). Konkrečių žinių apie tai, kad lttn. J. Krištaponis (Krištaponis) buvo priimtas į šį batalioną, nėra. 252-E batalionas buvo suformuotas po to, kai Vokiečių tvarkos policijos vadas Lietuvoje plk. Wolfgangas Denicke 1942 m. gegužės 25 d. išleido ypatingąjį įsakymą dėl lietuvių policijos batalionų reorganizavimo. 1942 m. gruodžio mėn. mjr. B. Bajerčiaus vadovaujamas batalionas buvo išsiųstas į Liubliną saugoti Maidaneko koncentracijos stovyklos. Taigi, turimi

3

duomenys leidžia teigti, kad lttn. J. Krištaponio (Krištaponio) tarnyba mjr. A. Impulevičiaus batalione pasibaigė 1942 m. pirmoje pusėje, t. y. arba jį perkeltiant į tarnybą 242-E batalione, arba jį paleidžiant į atsargą dar iki W. Denickės inicijuotos lietuvių savisaugos batalionų reorganizacijos. Po demobilizacijos iš 252-E bataliono, t. y. 1943 m. lttn. Juozas Krištaponis (Krištaponis) tapo Lietuvos laisvės armijos (LLA) nariu. 1944 m. jis įstojo į Vietinę rinktinę ir buvo paskirtas

Dar labiau šokiruoja tolimesnis teiginys neva, „esama duomenų“, nebeaiškioje „pažymoje“ kažkokią „abra-kadabros“ nesąmoningiausią aiškinimą, lyg, būtų kažkokia „teisė“ įsakymu į batalioną nepriimtą svetimą karį-karininką „demobilizuoti“ – tokių „stebuklų“, kas tarnavo kariuomenėje, suprasti A. Rukšėno aiškinimo nebuvo įmanoma. Todėl Ukmergėje tokią A. Rukšėno „pažymą“ praminė PRIELAUDŲ „pažyma“, į kurią kreipti dėmesio nebuvo jokio juridinio pagrindo.

Mat, A. Rukšėno „pažymoje“ paminėti: mjr. B. Bajerčiaus vadovaujamas batalionas, Wolfgango Denickės 1942-05-25 reforma, rezervinis (Einzac) 252-E batalionas, ir paminėta Maidaneko koncentracijos stovykla dr. A. Bubnio straipsniuose siejami su Vilniaus 2-uoju batalionu. Todėl mums-kraštotyrininkams tyrimų eigoje paaiškėjo, jog A. Rukšėnas supainiojo du 2-uosius batalionus, „J.

Krikštaponį perkeldamas“ iš Kauno 2-ojo bataliono į Vilniaus 2-ąjį batalioną, nors pastarajame J. Krikštaponis nebuvo, o tas vilniečių batalionas, kaip tik, ir buvo Maidaneke dislokuotas ir turėjo sąsajas su tais visais paminėjimais.

Taip, kad, jeigu J. Krikštaponis, neva, ir „būtų buvęs Minske“, tai ne kaip jis A. Rukšėno išgalvotai „demobilizacijai“ nebūtų vykęs, ten kur A. Rukšėnas savo „pažymoje“ „pripaistė“, nes Kauno 2-asis batalionas Baltarusijoje buvo iki 1944 m. vasario. Varkalos vietovėje ir nėra logikos jokios, kad Kauno batalionui reikėtų mažinti karininkų kiekį, kai jis turi užduotis Baltarusijoje.

Todėl A. Rukšėnui patartina pastudijuoti dr. A. Bubnio straipsnius apie batalionus, ir tokių nesąmonių „krėsti“ nereikėtų, kurių net jaunesnio amžiaus moksleiviai nesusimąstytų paistyti, paskaityt dr. A. Bubnio straipsnius.

Dar labiau šokiruoja, kad tas **visas raidę į raidę A. Rukšėno nesąmones M. Pocius nuplagijavo**, į savo Pažymą, įkeldamas dar ir kažkokias signatūras, lyg, į J. Krikštaponio „paleidimo į atsargą dokumentus“. Tačiau, Centriniam valstybiniam archyve mes-kraštotyrininkai šoką gavome, kai pagal LCVA signatūrą mums atnešė ne J. Krikštaponio, o vieno iš pirmųjų Lietuvos karininkų Vsevolodo Krylovo bylą, kai J. Krikštaponis buvo dar vaiku.

Kita LYA (Ypatingojo archyvo) signatūra atvedė į labai svarbius NKVD duomenis apie J. Krikštaponį, bet **ikikarinėje NKVD byloje ne tik, mes-kraštotyrininkai neradome nieko apie išgalvotą „J. Krikštaponio 1942 m. demobilizaciją“, bet ir pagal logiką NKVD negalėjo būsimosios ateities fantazuoti**. Taip, kad, visiškai ne aišku, kokiais kvailiais reikia skaitytojus laikyti, kad tokias nesąmoningas signatūras apie "demobilizaciją" kaišioti?

Todėl apie tokias Istorijos instituto organizuotas klastotes bei manipuliacijas teko informuoti Lietuvos vyriausiojo administracinio **teismo pirmininkei Skirgailei Žalimienei**.

Juk, pagal sveiką protą, jeigu J. Krikštaponis po kalėjimo slapstėsi nuo vokiečių, pagal artimųjų prisiminimus; nenorėdamas jiems tarnauti (apie juos minėjo M. Pocius savo straipsnyje), tai nuo kada dezertyruojantys gali būti demobilizuojami - paleidžiami į atsargą?

„Dar gražiau“ M. Pocius Pažymoje ir straipsnyje, norėdamas įtikinti skaitytojus, neva, herojaus „Baltarusijoje buvimu“, NETEISĖTAI J. Krikštaponiui SUTEIKĖ KAPITONO LAIPSNĮ, kai tokio įsakymo mes-kraštotyrininkai nematėme, o kas tarnavo bet kokioje kariuomenėje, tai visi žino, kad batalionų vadai karininkams suteikinti laipsnių negali - turi būti aukštesnių instancijų įsakymai. Todėl M. Pocius dar kvailiau „pasimovė“ ant A. Impulevičiaus rekomendacijos „*tinkamas kapitono laipsniui suteikti*“, parašytame Pakėlimo lape, kuris būna tik kaip rekomendacija laipsniui pakelti.. Tuo labiau, kad pagal tuos Pakėlimo lapus visiems karininkams mes-kraštotyrininkai matėme įsakymais laipsnius pakeltus, išskyrus J. Krikštaponiui ir Zenonui Kemzūrai, kuris gavo atostogų ir po jų negrįžo į batalioną.

Taip, kadangi M. Pocius neskiria kario nuo karininko, Pažymoje ir straipsnyje po

du kartus jaunąjį karį (neturinčio eilinio laipsnio) *Martyną Kačiulį*, pavertęs į karininką, net galintį turėti kapitono laipsnį, nes jį pavadino „jaunučiu karininku“, tai čia, arba buvo manipuliacija skaitytojus įtikinti šio melagingiausio „liudininko parodymo tikrumu“, arba toks „istorikas“ neturėtų būti prileidžiamas prie karinių bylų nagrinėjimų. Tą pačią kvailystę yra iškrėtęs ir A. Rukšėnas, J. Grigonį irgi „jaunučiu karininku“ pavertęs, ir dr. A. Bubnys tai nurašęs buvo.

Todėl A. Rukšėnas su M. Pociumi, kad „įrodyti“ tą nesąmonę, pasitelkė dar didesnę nesąmonę, pakišdami vokiečių ataskaitas apie nužudytus komunistus, kurių skelbtą nužudytų komunistų skaičių pritempė prie M. Kačiulio parodytų „politrukų“, net nepamąstydami, jog, apleidę, tokie „komunistų“ skaičiai ne tarp karininkų, o tarp karių, kur Miško stovykla buvo tik kariams skirta - ten „komunistų“ ne kaip negalėjo būti (nebent komjaunuolių galėjo būti) - tuo labiau, kai kariai iš Drozdų stovyklos po filtracijos buvo pervaryti į Masiukovščinoje taip pavadintą Miško stovyklą, kurioje medžiai nuo seniausių žemėlapių žymėti ir jie dabar toje Minsko miesto dalyje vešliai auga.

O ta visiška nesąmonė A. Rukšėno - M. Pociaus pasidarė dar didesnę nesąmonę, nes vokiečių ataskaitoje apie nužudytus komunistus buvo nurodytos atliktos Minsko mieste, esančioje Civilių belaisvių stovykloje. Tai, jeigu šiems abiem „istorikams?“ ir dar „mokslų daktarams?“ gali „atitikti“ vokiečių nurodyti skaičiai su Kačiulio nurodoma užmiestyje Karo belaisvių stovykla, tai tada kur čia reikia kreiptis?

Negi reikės kreiptis į Kalbos tyrimo institutą dėl miesto su užmiesčiu ir civilių su karo belaisvių „atitikimais“? O, gal, psichiatrijos specialistų reikia klausti dėl tokio „atitikimo“? Nuo kelių metų ikimokyklinio amžiaus vaikai atskiria karį nuo civilio ir miestą nuo užmiesčio?

Tai, ar ne matosi, kad anglų kalbos leidinys Lietuvos prestižą išgelbėjo nuo tokių nesąmonių buvusių lietuviškame leidinyje?

Tačiau, galima ir įžiūrėti, jog temtos tos nesąmonės, gretinant skirtingų sričių skaičius, tik tam, kad J. Krikštaponį apkaltinti? Juk, antruoju „liudininku“, Karo belaisvių, minėjusiu „Krikštaponį žudynėse, buvo kažkoks „Jonas“ Rutkauskas, kurio tokio su „Jonas“ vardu NEbuvo 2/12 bataliono garsiojo 1941-10-06 Nr.42 įsakymo sąrašuose, o rašytame LR Generalinei prokuratūrai LGGRTC-o [rašte 2015-02-12 Nr. 13R-43, atsakant į 2015-01-22 Nr. 17.2-829](#), buvo 27-tuoju eilės sąraše pateiktas NKVD dokumentas, įrodantis, kad [J. Krikštaponis buvo nacių kalintas kalėjime](#) ir todėl neturėjo teisės Centras „kaltinti“ Didvyrio, nenustatęs, kada jis buvo kalinamas. Bet, panašu, kad to rašto A. Rukšėnas nė neskaitė, nes savo „pažymoje“ nuslėpė J. Krikštaponio nuo nacių nukentėjimo faktą, o teisininkai, matyt, apleidę nestudijavo jiems be jokių paaiškinimų 28-ių primestų dokumentų krūvą, tarp kurių **net 8 dokumentai (29%) yra visai kito asmens**; kažkokio „Jono“ Rutkausko, kai A. Rukšėnas „Stasi“ Rutkauską mini. Tai kaip teisininkams susigaudyti, kai tų dokumentų [„kratinys“ buvo surinktas, kai LR Gen. prokuratūra atsisakė](#) kaltinti.

Tik mes-kraštotyriminkai aptikome paaiškinimą *Stasio Rutkausko* KGB-istams

paaikškinimą, jog jis iš bataliono pabėgo, ir slapstymosi nuo vokiečių tikslu pasiėmė savo mirusio Jono vardą. Tas **S. Rutkauskas ir yra čia pradžioje minėtas SUSIPAINIOTOJAS.**

Tačiau atradome, kad jis ir vėl tame pačiame batalione pradėjo tarnauti jau su naujuoju Jono vardu. Kalintas jis Karlage buvo už Partizaninį pasipriešinimą, bet ne už 2/12-tajame batalione buvimą. Nors jis ir įtartinas noru įtikti KGB struktūrai, bet, „Krištaponį žudynėse“ minėti pradėjo aiškiai pastarąjį painiodamas su į jį panašiu N. Reikalų, kurio minėjimo mes-kraštotyrininkai neaptikome. Dar svarbu yra tai, kad S. Rutkauskas Kaune prieš išvyką į Baltarusiją, batalione nebuvo ir galėjo nematyti to keisto fakto, kad rugsėjo 25 d. 8-iomis ir 5-ioms dienoms atostogų išvyko J. Krištaponis su savo pavaduotoju *Vladu Tamošiūnu*, ko karinėse struktūrose be ypatingos būtinybės kuopos be vadovo palikimas nėra suprantamas.

Galima įtarti, kad pavaduotojas galėjo išvykti dingusio (galimai GESTAP-o suimtojo) savo vado į Ukmergę išvykti ieškoti, nes ir pastarasis iš to paties Krašto buvo nuo Valtūnų Siesarčio ir Šventosios santakos. Nors šią hipotezę, kaip ir panaikina, atseit, įsakymas dėl J. Krištaponio iš atostogų grįžimo ir to grįžimo pridėto Raporto, kurio tarp dokumentų aptikti nepavyko, kai panašų Raportą sava ranka rašytą teko fiksuoti labai svarbaus karininko-leitenanto *Jono Klimavičiaus*, apie kurį čia žemiau rašoma. Dar keisčiau, kad tokiu grįžimu nefiksuojamas V. Tamošiūnas. Tuo labiau, po dviejų dienų nuo pirmadienio ginklininko pareigoms priimamas *Nikodemus Reikalas*. Apie jį A. Rukšėnas irgi mini ir mini priimtu „*kuopos vado teisėmis*“, nors šių eilučių autorius tokio prierašo tarp dokumentų nepastebėjo.

Bet, pagal tą A. Rukšėno prierašą (jei jis kažkur yra kitur) galima daryti išvadą, kad tų: 2-osios kuopos vado ir pavaduotojo atostogų metu tai kuopai vadovauti pradėti galėjo minėtasis N. Reikalas, kuris ir KGB apie 1981 m. sudarytame 2-osios kuopos Sąrašo įrašė minimas tuos kuopos vadu tapęs nuo spalio mėnesio 1941 m., kurio įrašą keistai ir galimai neteisėtai LRT radijo Ringo laidoje kvestionavo A. Rukšėnas.

Kad N. Reikalas nėra įtrauktas į A. Impulevičiaus 1941-10-06 Nr. 42 įsakymą IŠVYKUS į Minską, galima manyti, kad **N. Reikalas nuslėptas dėl GESTAP-ui „karininkų stygiaus“ regimybę sudaryti**, galimai planuojant minėtą Joną Klimavičių „susargdinti“, dar net, galimai kitą tokį pat BENDRAVARDPAVARDĮ sukurti tame įsakyme dėl tos pačios galimos manipuliacijos GESTAP-ui apgauti ir J. Krištaponį iš kalėjimo ištraukti. (P.S.: pastaroji hipotezė dėl „antrojo J. Klimavičiaus“ gali būti silpniausia, nes tokio antrojo J. Klimavičiaus egzistavimas aptiktas ltn. Stankaičio tardymo protokole nebūdingu lietuviams tradicijoje; paminėtu vienu iš jų tėvavardžiu, galinčiu rodyti, kad buvo skirtu atskirti batalione du bendravardpavardžius, kurių tokių buvimas su vienodais gim. metais ir vienodomis gim. vietomis, tomis pačiomis bei labai keistomis-šokiruojančiais vienodomis biografijomis reikalauja nuodugnaus tyrimo. Tašką abejonei padėti galėtų 3-čiosios kuopos analogiškas sąrašas, jeigu toks būtų.)

Galutinai S. „J.“ Rutkauską klystant ir Nikodemą Reikalą išsivaizduojant kaip „Krištaponį“ įrodo M. Pocius savo Pažymos 10-11 psl., kai S. Rutkauskas

1961 m. pasakoja apie, neva, „Krištaponį Borisove“, o tame pačiame Borisove ir kitur N. Reikalą kuopai vadovavus nurodo *Baltrus Simonavičius, Stanislovas Gervinas ir Martynas Kačiulis, santykiu 3:1 J. Krikštaponio naudai*. Juolab, pastarųjų parodymai duoti 13 metų anksčiau ir pagal atminties fiziologinį dėsnį ankstesni parodymai turėtų būti tikslesni gal?

Stebina A. Rukšėno visiškas aplaidumas, kai tokio „liudytojo“, kaip **M. Kačiulio tikėti neturėjo teisės, nes jis 1961-09-03 tardyme Javos lageryje neigė žudynėse dalyvavęs, davė suprasti, kad NKVD tardytojai prigalvojo jam žudynėse dalyvavus**. Tame tardyme jis J. Krikštaponį tik Kaune buvusį minėjo. O Baltarusijoje jis kuopos vadu, pagal M. Pocių, 1948 m. tardyme minėjo kuopos vadu buvusį *Nikodemą Reikalą*. Pastarąjį ir KGB nustatė buvus ten kuopos vadu nuo 1941 m. spalio mėn., kai išvyka į Minską vyko, tikriausiai spalio 5 d., o ne „6 d.“, kaip A. Rukšėnas teigia (žemiau bus paaiškinta). Todėl A. Rukšėnas jokių būdų negalėjo KGB-istų - specialistų-kriminalistų kvestionuoti išvados, kai ne A. Rukšėnas tardymus-tyrimus vykdė, o patys KGB-istai tai vykdė, ir daug liudininkų N. Reikalą liudijo kuopos vadu buvus, - tai matosi protokoluose.

Viena iš A. Impulevičiaus bataliono ypatybių yra, kad vokiečiai įsakymus žudyti perduodavo per karininką Gecevičių, kuris vokiečių kalbą gerai žinojo ir pats aktyviai žudynėms vadovaudavo.

Kiti, panašu, tos kalbos nemokėjo. Todėl ir ši aplinkybė įrodo, kad ten J. Krikštaponis būtų negalėjo, nes jis tą kalbą gerai mokėjo ir tarpininku tarp vokiečių jis būtų, kaip pagal aukštesnes pareigas karininkas.

Taip, kad GALIMA DRĄSIAI IR NEDELSIANT Baltarusijos DIKTATORINIAM RĖŽIMUI TEIGTI, KAD, JEI J. KRIKŠTAPONIS TEN BŪTŲ, TAI, GAL, A. IMPULEVIČIAUS BATALIONĄ NUO NUSIKALTIMŲ BŪTŲ PADĖJĘS IŠVESTI; PER TEISINIŲ ŽINIŲ ŽINOJIMĄ ? ? ? (Todėl reikia patyrinėti VDU Teisės fakultete dėstomų dalykų programas

P.S.: kad, Juozas TEISINES ŽINIAS TURĖJO, Į RODĖ, jas panaudodamas *Bagnapolio kaimelio* (gal, ir visos Lėno gyvenvietės, pagal naujai aptiktą prisiminimą?) išgelbėjimui nuo „Pirčiupis-2“ likimo. (Tik, nereikia išsigalvoti istorikus ruošiančiam docentui *Nerijui Šepečiui*, J. Krikštaponį išvadinus „kolaborantu“, nes atskubėjo žmonių gelbėti, atvažiuavęs su vokiečių automobiliu, neva, „pasinaudojus kolaborantų ... ir dėl to 2020-12-03 Ukmergės konferencijoje sukėlus isteriją, kad pavyko žmones išgelbėti. Todėl paskutinis liudininkas, pažinojęs J. Krikštaponį, baisiausiai pergyveno, išvartytas iš liudijimo ir tuojau pat numirė, nes nuo vaikystės išgelbėtas, pasirodo, iki gilios senatvės „gyveno neteisėtai“ (kolaboranto išgelbėtas) – taip davė suprasti docentas. Ta „grožybe, „pasigrožėti“ galima ir dabar videoįrašu 6 val. trukmės, per google suradus. Dar keisčiau M. Pocius savo 2022 m. Nr. 1(51) M. ir G. žurnalo „moksline straipsnyje“ padarė, tikrą bolševikinės „išvados“ pavyzdį, kad naciai jam pakluso, nes, neva, išgelbėtojas „gerai

jiems patarnavo“, bandydamas paneigti artimųjų atsiminimą dėl slapstymosi nuo vokiečių. Žodžiu, „istorikui“ „nusispjauti“ į istorines aplinkybes, kur tas įvykis įvyko jau vokiečiams traukiantis iš Ukmergės krašto, o Juozą ieškojo GESTAP-as, o ne bet kokie vokiečiai.

Taigi, žiūrint į įsakyme Nr.42 aiškiai naudotą BŪTOJO KARTINIO LAIKĄ, GALIMA DARYTI PRIELAIDĄ, JOG BATALIONAS į Minską GALĖJO DIENĄ ANKSČIAU IŠVAŽIUOTI? A. Rukšėnas ir nuo jo visi kiti istorikai, galimai, neteisingai rašo į Minską išvykimo datą, neva, „spalio 6 d.“, kai yra tikimybė, kad batalionas galėjo išvykti dieną anksčiau, O toji „spalio 6-toji diena“ gali būti ne išvykos, o tai išvykai gal ATBULINĖS DATOS ĮSAKYMO PASIRAŠYMO DIENA ???

Kad batalionas, tikrai, spalio 5 d., išvyko, įrodo ir intelektualiausias liudininkas, puikiai vaikystėje besimokęs ir vienas iš garsaus Valkų mūšio vadovų *Edvardas GUOGA* teigė, jog IŠVYKIMO į Minską DATA YRA „spalio 5-toji diena.“. Kai jo prokuroras paabejojo - jis atsakė, jog TOKIOS DATOS NEPAMIRŠTAMOS. Toks jo argumentas protokoluose ne kartą Edvardo kartojamas.

Tuo labiau, kad E. GUOGA YRA AIŠKIAUSIAS J. KRIKŠTAPONIO BALTARUSIJOJE NEBUVIMO LIUDININKAS, kuris patikslino kitų liudininkų „pirmiau-paskiau“ reikšmes, liudijant, kad pirmiau kuopos vadu buvo Krištaponis, o vėliau, Reikalas ir V. Tamošiūnas, kur pastarasis buvo J. Krištaponio pavaduotoju ir jį Baltarusijoje daugiau liudininkų nurodo, nei Reikalą buvus kuopos vadu.

Taigi, minėtas intelektualiausia liudininkas Edvarda GUOGA PATEIKĖ PATĮ AIŠKIAUSIĄ ĮRODYMĄ, apie „J. Krištaponio Baltarusijoje“ paneigimą, pasakydamas, KOL BATALIONAS BUVO Kaune, KUOPOS VADU BUVO ltn. KriKštaponis, o VĖLIAU Tamošiūnas.

Lygai taip pat „J. KRIKŠTAPONĮ Baltarusijoje“ PANEIGĖ IR BUVęs KOMUNISTU-POGRINDININKU M. KAČIULIS, kuris Tarptautinėje 1982-08-16 apklausoje „pasakas skaldė“ apie „J. Krištaponį Rudenske“, o su JAV atstovais gerai papietavus Neringos restorane, yra tikimybė, kad jis atgavo atmintį apie du panašius savo kuopos vadus, ir po pietų, visai ne į temą, pataiso savo priešpjetinį „liudijimą“, pabrėždamas, kad BUVO PAKEITI KUPOS VADAI, BUVO NE KRIŠTAPONIS, O REIKALAS.

Taip, kad M. Kačiulis N. Reikalą vėl pakartojo, kaip jį minėjo 1948 m. Tik liūdna, KAD ISTORIKAI ŠIŲ LIUDIJIMŲ NEMATĖ, NES STENOGRAMŲ VISAI NESTUDIJO, - NESTUDIJO IR DAUGIAU ATRASTŲ MŪSŲ-KRAŠTOTYRININKŲ DOKUMENTŲ, apie kuriuos jau buvo rašyta ir gal teks vėl pakartoti?

ip, kad kitoje dalyje reikė konkrečiau apie liudijimus pakartoti, kas jau ne kartą buvo rašinėta ankstesnėse studijose. Dar svarbiau, nors apie tai E. Guogos tas garsus liudijimas yra kaip ir nuslėptas, bet ir pridėtas prie „Krištaponio Rudenske“, neva,

udijančių“. Prie Rudenske jį „liudijančių“ yra ir daugiau jį Baltarusijoje neigiančių dininkų pridėta, kas įrodo, jog kažkas „istorikams“ juos pakišo, o jie jų net nematė.

Baigiant šią FANTAZIJŲ apie „Krištoponio kaltę“ ir jo, neva, „demobilizaciją“, užbaigiant šią temą, galima paminėti, kad, būtent, žymiai juokingesnė ir kvailesnė Istorijos instituto svarbiausiojo darbuotojo yra atskleista praėjusio tūkstantmečio fantazija su Jonavos miesto VAIDUOKLIŠKU „įkūrimu“, kuris buvo demaskuotas vieno ABITURIENTO DĖKA, kurio dėka ir dabar Jonava švenčia savo sukaktis jau 25 metus pagal žemiau esantį aprašymą:

Jonavos orientacininkų, 2000 m. pirmą kartą inicijavusių miesto jubiliejaus šventę, to laiko jubiliejinio žemėlapių ir šventės herbas

Jonavos orientacininkų, 2000 m. pirmą kartą inicijavusių miesto jubiliejaus šventę, to laiko jubiliejinio žemėlapių ir šventės herbas

Marijus Zabielaitis-KOSAKOVSKIENIS portreto detalė, kuri II karaliaus ir LDK Augusto III-čiojo gavo privilegiją kurti Jonavai - dailininkas jonavietis Leonid Aleksejevas.

Ekperimentinis-pažintinis ir proginis „Jonavai - 275“ NEBAIGTAS PIEŠTI Jonavos miesto žemėlapis, nes reikėjo gelbėti nuo apšmeižimo kaimyną iš Ukmergės Juozą KRIKŠTAPONĮ-Krištoponą, kuris visad pro Jonavą važiuodavo, o jo vadovaujami Vyčio apygardos Partizanai kovojo Jonavos krašte ir žuvę buvo niekinami Jonavos mieste. Todėl apie tolimesnę žemėlapių piešimo eigą ir apie Juozo gynybą galima sekti adresu:

kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/jonavai/skirta.htm

Juozas KRIKŠTAPONIS-Krištoponis
1912-03-01 - 1945-01-12
Partizanų Vyčio apygardos įkūrėjas ir vadas, didvyriškai žuvęs.

Buvo Pirmojo Lietuvos Prezidento Antano Smetonos stūmėmu, knygnešio Jono ir knimo Šviesuolės Mortos stūmiami. Nuo Lietuvos gyventojų nusilepta, kad buvo daugiakartinis Lietuvos čempionu disko metimo ir rutulio stūmimo rungtyse, nes Lietuvos istorikų buvo apšmeižtas, neva, „naciama talkinys ir...“, nors iš Ukragų Juozas protestavo prieš naciamą, už ką GESTAP-as Kaune į kalėjimą patalino. Jo gimnazijoje - generolo S. Radvikio dėka išaukštas ir slėptas nuo vokiečių, nes nenorėjo joms tarnauti. Vokiečiams bestraukiant, J. Krištoponis vokiečius sustabdė nuo kartinio nuikaltimo - savo kaimynus išgelbėjo nuo jų sudeginimo, nes buvo VDU Tiesės fakulteto klausytojas ir mokojo tikinėti.

Detaliau apie moksleivio įtaką abejotinių istorikų fantazijas bus lengvesnė ir įdomesnė tema skirtoje [J. Krikštoponiui atminti](#), nes jis daug kartų per Jonavą važinėdavo. Tam ir buvo sukurta Jonava, kad per ją visi pravažiuotų karietomis.

Dar bus TĘSINYS (II-oji dalis)

Pagarbiai
Vytenis Aleksandrakis
tel.: +37064021719
el. paštas: trenerisvytenis@gmail.com

